

REFERÈNDUM A BOLÍVIA PÀGINA 19

El 25 de gener d'enguany, el poble bolivià va ser consultat sobre la Constitució del seu país per primera vegada en 183 anys. El nou text, que inclou els drets dels pobles indígenes, va ser aprovat amb el 60% dels vots.

EL WEB NEGRE PÀGINA 21

El Be Negro va ser una revista satírica de la Barcelona de la Segona República. Més de setanta anys després, aquelles vinyetes s'han transformat en la pàgina electrònica *El Web Negro*, que enguany celebra el seu primer aniversari.

LAHCEN IKASSRIEN PÀGINA 28

Tres anys i vuit mesos no és una mica més de tres anys i mig quan un està tancat a Guantánamo. Aquest és el temps que Lahcen Ikassrien, un marroquí resident a l'Estat espanyol, va sobreviure al camp de concentració nord-americà entre 2002 i 2005.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N124

28 de gener de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Una quarta part de la sinistralitat laboral recau sobre els immigrants

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Un total de 89 persones van perdre la vida a la feina l'any passat

ORIOI CLAVERA

Històric cartell que cridava a la unitat popular contra el feixisme, com a fons d'escenari dels actes que es van fer al passeig del Born de Barcelona

Homenatge als antifeixistes 70 anys després

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 12

Diversos actes van homenajar, el cap de setmana del 24 i 25 de gener, els lluitadors antifeixistes

que van combatre les forces de Franco. Les manifestacions i activitats culturals, que es van dur a terme a Barcelona, el Prat de Llobregat i Gramenet de Besòs, van coincidir

amb el 70è aniversari de l'entrada a Barcelona de les tropes feixistes per la Diagonal. L'acte més concorregut, organitzat per l'Esquerra Independentista del Barcelonès, va

congregar més d'un miler de persones pels carrers de la capital catalana sota el lema *70 anys després continuem lluitant contra els seus hereus*.

Sis hores de resistència a La Teixidora

REPORTATGE · PÀGINES 14-15

Un grup de 38 persones va resistir el desallotjament del centre social del Poblenou de Barcelona, que es va prolongar durant tot el matí.

Desobediència civil a Israel i Palestina

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El conflicte entre Palestina i Israel sovint es presenta des d'un

punt de vista de violència. Però, tant el poble palestí com un sector de la població d'Israel, tenen organitzacions que treballen per la pau.

Catalunya lliure de transgènics

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

El moviment antitransgènics no Edescansa. El 25 de gener, sota

l'anunci *Transgènics 0,0%*, diversos col·lectius van presentar la campanya pel 2009 durant la tradicional calçotada de Valls.

EDITORIAL

'Terroristes' i detinguts per 'terrorisme'

Si pakistanesos van ser detinguts el 20 de gener per uns suposats delictes de frau fiscal i finançament d'activitats terroristes durant una operació ordenada pel jutge Garzón. Pràcticament tota la premsa va anar plena, portada rere portada, de l'arrest d'aquests -sense presumptes ni suposats- perillous terroristes. Tres dies després, el superjutge espanyol els deixava en llibertat perquè no tenia cap prova de les imputacions sobre terrorisme. Tanmateix, la sortida de la presó no va aconseguir cap portada. Aquesta setmana també es compleix el primer aniversari de l'emprisonament d'onze veïns del Raval -no pakistanesos i dos indis- acusats d'intentar atemptar el dia següent al metro de Barcelona, tot i que, a hores d'ara, encara no s'ha trobat cap bomba, cap trucada telefònica sospitosa ni cap relació amb xarxes violentes. La paciència de les organitzacions de defensa dels drets humans ha arribat al límit. No pot ser que, sense proves, una

persona pugui ser detinguda, només pel color de la pell o per la religió que professa. No pot ser que, sense proves, una persona pugui estar quatre anys tancada a la presó, sense judici ni condemna, per haver estat acusada de *terrorisme islamista*. No pot ser que, sense proves, s'atempti contra el dret a la intimitat i es destrouï la reputació de persones pel caprici d'un policia o d'un jutge. No posem la mà al foc per ningú, només volem posar la mà al foc per la presumpció d'innocència. Però, quin és l'objectiu d'aquesta persecució infructuosa? La por d'un nou atemptat terrible com l'11-M justifica qualsevol detecció preventiva i sense proves? És legítim reduir les nostres llibertats a canvi d'una suposada major seguretat? L'estratègia de persecució policial vers la comunitat musulmana de Catalunya no pot ser només el caprici d'un jutge ni d'una policia. L'objectiu de fons, més enllà de la seguretat, és cimentar el sistema de la por d'uns veïns amb els altres. En una paraula, islamofòbia.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Confondre els termes

Jesús Hita Hidalgo
directa@setmanaridirecta.info

Hi ha qui, de vegades, perquè no vol sentir o no vol entendre allò que sent, pensa que penses allò que no dius. I per minimitzar segones lectures, ho diré des d'un principi: el que ha estat fet l'exèrcit d'Israel a Gaza és una massacre i no té cap altra justificació que no sigui la de demostrar qui és el més fort.

Ara bé, en aquesta situació tan delicada, el que no és just és que rebïn persones que no tenen cap mena de culpa. I això passa quan es defineix l'atacant com a *jueu*, en lloc de dir l'Estat d'Israel. Aquesta simple equivocació provocarà la indignació de milions de persones i, a més, no facilitarà la implicació de moltes d'elles en la resolució del conflicte. Els culpables dels atacs són, en últim terme, l'exèrcit i el govern d'Israel i no el poble jueu que -recordem-ho- es

troba molt repartit per tot el món. Per aquelles que pensen que la responsabilitat de l'acció d'un govern recau en la població que l'ha escollit, la gran part del poble jueu estaria lliure de culpa. Per tant, no és responsable parlar dels *jueus* (com ho va fer Jaume Barrull Castellví a l'apartat a la cantonada del número 123 d'aquest setmanari).

Els culpables dels atacs són l'exèrcit i el govern d'Israel i no el poble jueu

La religió no comporta ideologia, no dicta lleis. En qualsevol cas, ho faria la interpretació dels seus textos *sagrats*. Com seria possible, doncs, que l'Opus Dei i l'*anarcocristianisme* hagin derivat del cristianisme? La

religió jueva no és responsable del sionisme. La islàmica no és responsable de la situació de la dona en molts països de majoria musulmana. La cristiana no és responsable de l'extermini de la població índia de l'Amèrica Llatina ni de l'expulsió de jueus i musulmans del Regne d'Espanya.

A la premsa, contínuament, observem confusions de termes. Algunes tenen una clara intenció política, com canviar el mot *terrorista* pel d'*activista*, que seria un adjectiu més neutre i imparcial. D'altres són fruit de la deixadesa, termes que -amb el pas del temps- s'utilitzen amb assiduitat -com *Tercer Món* o *països en vies de desenvolupament*- i que simplifiquen en excés la comprensió del món. I, finalment, hi ha paraules que quan s'utilitzen malament transformen el sentit de la realitat (intencionadament o per deixadesa) i que, en el cas que ens ocupa, no ajuden a la resolució pacífica del conflicte.

COM S'HA FET

Aquesta setmana la comencem amb ressaca pel primer concert del cicle Expressió Directa i la festa posterior, que algunes vam allargar fins a altes hores de la nit. Volem donar les gràcies als grups Conxita i Safanòria, a La Farinera i a la gent del Brot, que ens van fer un sopar boníssim i ens van aguantar de festa fins que vam voler. Però, sobretot, volem felicitar el Roger, la Gemma i l'Estel -pare i mares de la criatura- per l'èxit del primer concert del cicle. Tot i l'estrès, tot i la dificultat del concert, tot i que algú se sentís una mica desubicat, podem dir que va anar prou bé. També hem de felicitar la Tània, per la bona feina feta en la publicitat del cicle.

En un altre ordre de coses, avui destacarem el debat intern que hi ha a la DIRECTA sobre les editorials. Debatem les editorials via internet abans de publicar-les i algunes provoquen vertaderes allaus de mails a la llista de correu. Davant d'això -o a partir d'això-, algunes persones del col·lectiu creuen que no hem de fer editorial, que seria un element de la premsa burgesa. D'altres pensen que l'editorial és una eina útil de cara al lector i també per tenir debats interns que, d'una altra manera, potser no es tindrien. El més curiós del cas és que hem encarregat l'editorial d'aquesta setmana a un dels principals antieditorialistes i el millor és que l'ha fet tan bé que pràcticament no hi ha hagut esmenes. Coses del DIRECTA.

Dir, també que -al tancar l'edició de la setmana passada- s'estava ocupant al mateix temps el nou Ateneu de Vallcarca. Felicitatats!

EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLASTIKO

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Lluc Salellas
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECOEIXEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> El conflicte entre Palestina i Israel sovint es presenta des d'un punt de vista de violència entre un Estat armat fins a les dents i un grup de milícies armades que resisteixen l'ocupació. Però, tant el poble palestí com un sector de la població d'Israel, tenen les seves organitzacions que treballen per la pau i contra l'ocupació. A elles, s'hi sumen moltes organitzacions catalanes amb una llarga tradició de solidaritat amb el poble palestí que utilitzen mètodes d'acció directa no violenta.

PALESTINA · DIVERSES ORGANITZACIONS CATALANES I INTERNACIONALS DUEN A TERME UNA TASCA DE COOPERACIÓ I SOLIDARITAT

La desobediència civil no violenta continua present a l'interior de Palestina

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Les notícies que ens arriben constantment des de Palestina no sempre estan relacionades amb la guerra que du a terme l'Estat d'Israel i, sovint la violència hi és molt present. A Palestina, però, a part de les organitzacions armades que lluiten contra l'Estat d'Israel, també existeixen moltes organitzacions que treballen per la pau a través de la desobediència civil i la col·laboració. En aquest sentit, tant en l'àmbit català com a escala internacional, existeixen moltes organitzacions i col·lectius que, amb un missatge de pau i solidaritat, donen suport actiu a la resistència i a la lluita del poble palestí per poder viure en pau i amb dignitat.

A nivell català, moltes de les organitzacions i entitats que duen a terme projectes de solidaritat amb Palestina estan agrupades en una coordinadora de col·lectius locals de solidaritat amb Palestina d'arreu dels Països Catalans. La idea de crear aquesta coordinadora, que va néixer l'octubre de 2006, va sorgir arran de la voluntat de millorar el treball de solidaritat envers Palestina i sota uns mateixos paràmetres: actuar a nivell local, estar formats per persones voluntàries i centrar el seu treball en la denúncia i la sensibilització.

Entre molts altres, un dels seus objectius principals és dur a terme accions no violentes de solidaritat amb el poble palestí. Alguns exemples són l'organització i promoció d'estades a Palestina per trencar l'aïllament del poble palestí o, també, la pressió a l'Estat d'Israel a través del boicot o de campanyes de sensibilització, a l'hora que

La participació de la comunitat internacional en les accions no violentes protegeix la població palestina

es difonen les condicions de vida a què es veu sotmesa la població palestina. Durant aquestes accions de solidaritat, la prioritat dels col·lectius que formen la plataforma és posar-se en contacte i ser participants de les accions que sorgeixen de la pròpia societat civil palestina i no de cap organització o partit polític. Tal com afirmen al seu argumentari: "Som partidaris de buscar contraparts que siguin afins a la nostra forma de pensar", per tant, que siguin col·lectius "amb una base popu-

Rachel Corrie, assassinada quan parava la demolició de cases palestines. Phillip Reiss, ferit per una bala de goma del exercit israelià a Bil'in. Activista de Internacional Solidarity Movement (ISM), obstaculitzant a un soldat israelià. Membres de ISM essent detinguts quan obstaculitzaven la construcció d'una colònia. Saif rep palestins a la frontera israel·lina.

lar, participatiu, democràtic, que respectin els drets de les minorïes" i, alhora, que siguin "transparentes i compromesos" amb els interessos de la majoria del poble palestí.

A més del treball de sensibilització, una de les activitats més importants que duen a terme aquests col·lectius és la de les estades a Palestina. En aquest sentit, la coordinadora té un grup de treball específic per fer aquesta funció. L'objectiu és reforçar els llaços d'amistat i cooperació entre els dos pobles. Això es du a terme mitjançant diverses estades a Palestina, que s'organitzen durant tot l'any. Però aquesta cooperació no té una sola direcció, també s'organitzen estades de palestines al nostre país. Un exemple d'això són els campaments d'estiu que s'organitzen conjuntament amb la Iniciativa Solidària Internacional de Suport Humanitari -una altra entitat que treballa per la cooperació solidària i pels valors de la pau i la justícia social- per la mainada palestina que ve a casa nostra.

Accions no violentes

D'altra banda, a escala internacional, hi ha altres organitzacions que treballen per la pau i la solidaritat amb el poble palestí des de la base a través de

la desobediència civil. Una de les més importants i amb més ressò arreu del món és l'International Solidarity Movement (ISM). Aquest moviment practica la resistència a l'ocupació de l'Estat d'Israel a través d'"accions no violentes basades en els principis i els mètodes de l'acció directa". Els seus dos objectius principals -com ells mateixos declaren- són "oferir protecció internacional" i, a la vegada, "donar veu a través de la resistència no violenta contra l'ocupació".

Segons aquest moviment de suport, la interposició de membres de la comunitat internacional i la seva participació en les accions no violentes protegeixen la població palestina que també participa en aquesta mena d'accions. Al mateix temps, la seva presència pot donar peu a mostrar una visió diferent de la que -segons ells- "ofereixen els grans mitjans de comunicació". Els testimonis *in situ* d'aquestes persones poden servir per traslladar informació del que està passant a la zona a escala internacional. L'objectiu d'aquestes accions és doncs, trencar la isolació del poble palestí i, d'alguna manera, donar esperança amb la solidaritat activa.

L'ISM vol deixar clar que ells no van a Palestina "per ensenyar resis-

tència no violenta als palestins". De fet, per ells, els palestins "resisteixen cada dia a l'ocupació amb la no violència". El que sí que fan és participar en una sèrie d'accions de desobediència civil vers l'ocupant. Algunes d'aquestes accions poden arribar a implicar desafiar els *check-points* -punts de control de l'exèrcit israelià-, interposar-se davant dels bulldozers que tracten d'enderrocar les cases, o participar en manifestacions no violentes. Dins de les accions no violentes també s'hi troben assegurar que les ambulàncies puguin travessar els *check-points*, intentar proveir la població sota arrest domiciliari amb aigua i menjar, donar tractament mèdic a les persones ferides i minusvàlides o quelcom tan simple -i alhora tan complicat a Palestina- com assegurar que la canalla arribi a l'escola sana i estèvia.

Malgrat les dificultats amb què es troben, les entitats que volen dur a terme accions de solidaritat no violentes dins el territori palestí continuen existint i afirmen que ho faran mentre hi hagi palestins i palestines a qui donar suport. Les accions de desobediència civil, cooperació i no violència que desenvolupen mostren, per molts dels seus impulsors, que fins i tot en un conflicte tan cruel -especialment per

la població palestina-, encara hi ha persones, aquí i allà, que treballen per portar la justícia i la pau a Palestina a través de mètodes que eviten la violència.

> Coordinadora de col·lectius de solidaritat amb Palestina

Comunitat Palestina de Catalunya
Al-Sharara - Sant Feliu de Llobregat
Boicot Preventiu - Manresa
CASC - Sant Cugat del Vallès
Celrà x Palestina - Celrà
Esparguera x Palestina
ISISH - Lleida
La Màquia - Girona
Palestina Lliure - València
Palestina Resisteix - Vilanova
Salam Betlem - Borsari
Taula x Palestina - Palma
Xarxa d'Enllaç amb Palestina - Barcelona
Zaituna - Terrassa

WWW.PALESTINA.CAT

, de dalt a baix

ISRAEL · L'ESQUERRA PACIFISTA REIVINDICA LA SEVA EXISTÈNCIA DAVANT LA CRISI DE L'ESQUERRA SIONISTA

Pacifistes israelians, un pont sobre l'abisme

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Una desena d'israelians surt de Jerusalem cada setmana fins al poble de Bilín per denunciar l'espoli de terres causat pel mur de Cisjordània. Aquest petit poble ha aconseguit unir israelians i palestins sota un objectiu comú. Tot i això, cal reconèixer que aquest grup d'israelians d'esquerres i pacifistes avui dia són una *rara avis* al seu país. El moviment pacifista israelià és petit, està dividit i no té una gran influència. Tanmateix, segons els experts, és un actor bàsic en el conflicte i, sobretot, ho serà en la seva futura resolució. Ells són els únics israelians que mantenen el contacte, fins i tot en els moments més difícils, amb els palestins: dialoguen, treballen junts i, fins i tot, en alguns casos han fet amistat. Com diu Meir Margalit, un jueu argentí arribat l'any 1972 atret pel somni sio-

El moviment pacifista israelià és petit, està dividit i no té una gran influència. Tanmateix, segons els experts, és un actor bàsic en el conflicte

nista i ara un dels referents del pacifisme israelià: "Representem un pont sobre l'abisme que separa els dos pobles".

La darrera gran manifestació de caire pacifista a Israel va ser l'homenatge a l'expressident israelià Isaac

Activistes israelians del Israeli Committee Against House Demolitions intenten aturar a un bulldozer quan intentava demolir una casa palestina a Jerusalem Est.

Rabin, ara fa uns mesos, en el desè aniversari del seu assassinat. Segons els organitzadors, s'hi van apuntar prop de 150.000 persones. Va ser un triomf -almenys simbòlic- de la pau davant els falcons de la línia dura. No obstant això, les pròpies organitzacions pacifistes reconeixen que quan convoquen elles soles una manifestació no passen gairebé mai dels 5.000

assistents. De vegades, però, hi participa activament l'esquerra i el pacifisme més institucional, conegut internacionalment gràcies als noms dels escriptors Amos Oz i David Grossman, el cineasta Amos Gitai o el líder del partit Meretz, Yosi Beilin. El major èxit del pacifisme israelià, reivindicat fins la sacietat, es remunta a l'any 1982, durant la primera invasió israeliana del Líban. L'organització Peace Now va aconseguir treure mig milió de persones pels carrers de Tel Aviv.

Malgrat les aparences, Israel no té un discurs monolític. Les altres veus d'Israel guanyen espai i la gent comença a estar farta de viure en guerra. Uri Avnery, veterà pacifista i líder de l'organització Gush Shalom, recorda que "els israelians no han viscut un sol dia de pau des de 1948". L'objectiu de tothom és la pau, però a Israel li costa molt fer concessions al poble palestí. Els israelians, segons explica Avnery, "no són capaços ni d'imaginar un futur en pau. Per la majoria, els palestins són un enemic que els vol esclafar. El problema més gran és la falta de confiança. Un àrab és, en la ment d'un jueu, un mentider. Tothom vol la pau, però ningú no creu que l'altra part la respecti. El diàleg entre israelians i palestins és molt complicat. Cada paraula significa quelcom diferent. Cadascú té els seus mites i les seves veritats innegables".

La pau, primer a Israel
La pau, però, encara que sigui llunyan i difícil, necessitarà sempre d'Israel. L'expert en el conflicte i professor de Relacions Internacionals a la UAB, Ferran Izquierdo, explica que el conflicte és dirimeix a Tel Aviv, Haifa o Ashkelón, i no pas als misers carrers de Jenin, Hebron o Ramal·lah: "Els palestins hi tenen molt poc a dir. El poder real es troba a Israel, què és on s'ha d'a-

nar a buscar l'origen del conflicte i el de la pau". Per això el moviment per la pau israelià podria esdevenir decisiu. Actualment, hi ha dos actors que podrien apropar un procés de pau: les elits asquenazites -empresaris i polítics laboristes i de centre- o unes grans mobilitzacions pacifistes de la

Les elits asquenazites -empresaris i polítics laboristes i de centre- o unes grans mobilitzacions pacifistes, actors que podrien apropar el procés de pau

societat civil. Però, segons Izquierdo, cal ser conscients que, avui dia, "no hem de confiar gaire que sorgeixi una mobilització profunda que moderi l'actuació del govern d'Israel".

L'experiència d'Uri Avnery -l'avi dels pacifistes- és cabdal per entendre Israel i el seu moviment pacifista. Va néixer a Alemanya l'any 1920; quan tenia deu anys va arribar a Palestina amb la seva família i als 28 anys va viure el naixement d'Israel i la guerra

Soldats joves i mares amb por s'hi afegixen

Tothom està d'acord que els dos moviments per la pau més forts i innovadors són les organitzacions de dones i les organitzacions de suport als soldats crítics. Ambdós grups amb un discurs molt pragmàtic i sovint poc ideològic, han creat una esquadra dins el sòlid mur d'Israel. Els joves no volen morir a la guerra contra els palestins i les mares no volen veure més tants tornant dels *check-point* de Gaza o Cisjordània.

Els *refuzniks* són soldats o joves que han de complir els tres anys de servei militar obligatori, però que es neguen a exercir als territoris palestins ocupats. El moviment va néixer el 1982 durant la guerra del Líban. L'associació Trencar el Silenci, per exemple, denuncia la cara més dura de l'ocupació amb exposicions itinerants de fotografies fetes per joves soldats als *check-point*. Així mateix,

Combatents for Peace o Yesh Gvul (*Hi ha límits*, en hebreu) són altres de les associacions de militars o exmilitars que demanen la fi de l'ocupació.

Les organitzacions més compromeses avui dia són petites, però treballen en molts àmbits diferents: els drets humans, com Bt'Selem; els estudis sobre els assentaments israelians, com Peace Now; les campanyes per la pau i contra el mur, com Gush Shalom i Taayush (*germanor*, en hebreu), o el suport al moviment de dones, com Machsom Watch i Dones de Negre, que formen part de la Coalition of Women for a Just Peace. A més, hi ha organitzacions com el Public Committee Against Torture -un col·lectiu d'advocats que defensa els palestins presos a Israel- o el Parents Circle, una associació de famílies israelianes i palestines víctimes del conflicte i que donen suport a les

activitats a favor de la pau, el perdó i la reconciliació. També hi ha organitzacions més sorprenents. Els Rabins pels Drets Humans, per exemple, són un grup de rabins jueus que defensen el procés de pau des d'una perspectiva religiosa. Entre totes aquestes, destaca una de les organitzacions més veteranes i radicals: el Centre d'Informació Alternativa. Aquest col·lectiu va ser creat per periodistes d'esquerra àrabs i israelians als anys 70 i té la seu a Jerusalem. Un dels seus referents és el periodista i escriptor Michael Warschawski, director del centre i que va ser empresonat per la seva col·laboració amb organitzacions palestines. En una línia més moderada, els Peres Center for Peace -institut fundat i presidit per l'exdirigent laborista Simon Peres- és un referent institucional.

del 48. Quan en tenia 47, va patir la guerra dels Sis Dies i als 53 anys la del Yom Kippur... Va ser amic íntim de Yasser Arafat, ha guanyat el Premi Nobel Alternatiu -els Livelyhood Awards- i és una de les veus israelianes més respectades a tot Europa. Avui té 87 anys. Des de casa seva, un àtic amb vistes a Tel Aviv, molt a prop de la platja i, per tant, amb la humitat del mar Mediterrani entrant fins a la cuina, escriu cada setmana un article sobre el conflicte. "La nostra feina és a Israel. Aquí hi ha la batalla. Hem de convèncer els israelians", comenta seguint el fil que exposava Ferran Izquierdo. "Som pocs, quasi no ens veuen, però tenim un paper essencial", diu. La seva teoria és que el moviment pacifista és la roda petita i la societat israeliana és la roda gran: "Hem de fer girar molt fort la roda petita si volem aconseguir que al final la roda gran es mogui una mica". Cal paciència, comenta, "però la societat israeliana ja s'està movent".

Eleccions a Israel

Davant el creixent domini polític de la dreta i l'extrema dreta, l'esquerra israeliana viurà un moment de transició a les properes eleccions a la Knesset. El país va ser fundat per polítics del Partit Laborista com David Ben Gurion i històricament ha tingut un vot captiu per l'esquerra sionista, però ara la cosa és ben diferent. "L'esquerra, a Israel, està en bancarrota", reconeix Sergio Yahni, actual director del Cen-

"L'esquerra sionista va col·lapsar i no té cap alternativa davant la realitat actual. L'únic que queda és la dreta", assegura Sergio Yahni

tre d'Informació Alternativa (AIC, en anglès) de Jerusalem, una associació formada per periodistes palestins i israelians fa més de 30 anys. El Partit Laborista i el Meretz tenien quasi la majoria de diputats a la Knesset l'any 1992 i avui no arriben a tenir ni 24 escons. "L'esquerra sionista va col·lapsar i no té cap alternativa davant la realitat actual. L'únic que queda és la dreta", segons la seva anàlisi. L'extrema esquerra al Parlament israelià està formada pel Jadash (antic Partit Comunista en coalició amb altres partits), que té tres diputats. L'esquerra palestina nacionalista de Balad en té tres i hi ha dos partits àrabs que han estat prohibits després dels atacs a Gaza i, per tant, no podran participar a les eleccions.

PEDRO BRIEGAR, ANALISTA DE POLÍTICA INTERNACIONAL

"Al llarg de la història hem pogut veure que l'Estat d'Israel no és cap garantia per la seguretat dels jueus"

Pedro Briegar és analista de política internacional, periodista i sociòleg. Des de l'any 2001 és titular de la Càtedra de Sociologia de Orient Mitjà a la Universitat de Buenos Aires. D'origen jueu, va viure a Israel onze anys, fins que va decidir abandonar el país. La setmana passada, va participar en una conferència sota el títol 'És possible criticar Israel sense ser antisemita?' a Barcelona. La DIRECTA va tenir l'oportunitat de parlar amb ell sobre l'antisemitisme, el sionisme i l'Estat d'Israel.

Manel Ros

redaccio@setmanaridirecta.info

Es pot criticar Israel sense ser antisemita?

Hi ha quelcom d'especial en el qüestionament de l'Estat d'Israel i, com que jo sóc jueu, no em poden dir que sóc antisemita. Moltes vegades, quan parlo per la televisió a l'Argentina, després se m'acosta la gent i em pregunta: per què parles malament d'Israel? La meua resposta és que jo no tinc la culpa de criticar-lo. Jo no tinc la culpa que Israel, en el procés de constituir-se com a Estat, expulsés milers de persones del territori. El problema que té la comunitat jueva és que la majoria no vol escoltar les atrocitats comeses per Israel. Però el problema amb Israel és, sens dubte, el terme antisemita, que habitualment s'entén com a odi cap als jueus. Llavors, com que l'Estat d'Israel diu que parla en nom dels jueus, aparentment, qualsevol acte que fes l'Estat d'Israel suposadament involucrarà la resta de jueus que hi ha al món, però en realitat no és així. Per això alguns plantegen que qualsevol crítica a Israel és una crítica als jueus en general. El problema que té l'Estat d'Israel amb el tema de les crítiques i la seva pròpia història és que, si un observa la història moderna -que és quan sorgeix el sionisme-, s'adona que la majoria de jueus no eren sionistes. De fet, refusaven el sionisme perquè consideraven que no era una resposta als problemes que tenien els jueus al món.

Què en penses sobre el sionisme?

L'Estat d'Israel i el moviment sionista consideren que l'odi cap als jueus és etern i inevitable. La majoria dels jueus -incloent-hi la majoria dels israelians- considera que l'odi cap als jueus ve de sempre i que mai no acabarà. El gran debat que va haver-hi entre els corrents socialistes i sionistes a principis del segle XX va ser perquè els corrents socialistes deien que amb el socialisme no hi hauria antisemitisme perquè no hi hauria discriminació cap a les minories. La resposta del sionisme era diferent. L'única manera de fer que no hi hagués discriminació cap als jueus era la concentració de tots els jueus en un sol territori, com a única garantia

"Si un observa la història moderna, que és quan sorgeix el sionisme, s'adona que la majoria de jueus no eren sionistes"

que no serien perseguits. Si mirem al llarg de la història, veurem que l'Estat d'Israel no és cap garantia per la seguretat dels jueus. És més, els actes que du a terme l'Estat d'Israel, en general, incrementen l'odi cap a aquest Estat i, a la vegada, cap als jueus, ja que en general els mà-

xims representants de les comunitats jueves estan tan associats a l'Estat d'Israel que els costa distingir-ho. El problema és que, des de l'Estat d'Israel, es parla constantment en nom de tots els jueus del món, fins i tot d'aquells que no volen ser representats per aquest Estat.

Llavors, quina és la identitat jueva?

Doncs és difícil d'explicar. Per exemple, l'historiador Isaac Deutscher deia que la seva identitat jueva s'identificava amb els oprimits del món. Explicava que ell, per exemple, se sentia molt més identificat amb un negre que formava part dels Panteres Negres als anys 60 als EUA que amb un jueu religiós perquè el que uneix és la lluita contra l'opressió. Per tant, la identitat jueva, que tenen en comú un jueu etiòp i un jueu rus o argentí? Probablement res, però tots acabaven a la càmera de gas. És el que Deutscher definia com a identitat negativa, és a dir, jo sóc jueu perquè m'assenyalen com a jueu. Encara que, realment, la pregunta és força complexa. Per això crec que Deutscher té una bona resposta perquè no tanca el debat, sinó que l'obre.

Perquè tants israelians van donar suport a l'atac de Gaza?

El fet és que la majoria d'israelians estan convençuts que Hamàs és un elefant i ells són una formiga i que, per tant, vénen a esclafar-los. Molta

gent creurà que pensar això és ridícul. Ni Hamàs ni Hezbollah tenen la capacitat militar d'acabar amb l'Estat d'Israel. Llavors, per què s'ho plantegen els israelians? Perquè en la memòria col·lectiva i en l'inconscient col·lectiu israelià això funciona. Si vas a Israel i preguntes a la

"El govern ha estat extremadament intel·ligent i ha continuat construint la imatge de la víctima eterna"

gent, la majoria et dirà que estava convençuda que serien destruïts per Hamàs. És per això que el discurs girava al voltant del fet que cap país suportaria viure permanentment sota els atacs dels coets. Perquè, en l'elaboració del discurs mediàtic, el govern ha estat extremadament intel·ligent i ha continuat construint la imatge de la víctima eterna que està a punt de ser exterminada, cosa que és totalment falsa.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge
...

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premilà, 15, la planta - Bon 93 338 81 62

productes de la terra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Catalunya
Gràcia, bressol de la demo(a)cràcia

Núm. 104 Gener '09
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

, impressions

Iolanda Fresnillo · Membre de l'Observatori del Deute en la Globalització i de la Campanya Qui deu a qui?

opinio@setmanaridirecta.info

No tot és el que sembla

Generalment, no estem acostumats a veure notícies sobre el deute extern dels països empobrits als mitjans de comunicació. Però aquestes darreres setmanes hem tingut alguna oportunitat de llegir o sentir-ne un parell.

La decisió de Rafael Correa, president de l'Equador, de "suspèn-dre" el pagament d'una part del deute extern perquè el considera il·legítim, després d'haver fet una auditoria integral del deute durant més d'un any, ha ocupat escasses pàgines de la secció d'economia dels principals diaris espanyols i menys minuts a les televisions i ràdios. Els qui van recollir la notícia, ho van fer generalment amb alarma, titllant la decisió del president equatorià d'arriscada o, fins i tot, d'irresponsable.

El govern de Zapatero va aprofitar el darrer consell de ministres de 2008 per fer efectiva la condonació de part del deute que Uganda, São Tomé i Príncipe, Malawi i Nicaragua tenien pendent amb l'Estat espanyol arran de vells crèdits FAD (Fons d'Ajut al Desenvolupament). Aquestes condonacions es faran efectives -en alguns casos, com el d'Uganda o Nicaragua- a través de programes de conversió del deute, mitjançant els quals els recursos alliberats per la cancel·lació de deute s'han de destinar a projectes socials. Aquesta notícia va ser recollida per uns pocs diaris i per alguna agència de notícies, que van qualificar l'acció del govern com a generosa i solidària.

Però en relació al tema del deute extern -com en molts altres àmbits- no tot és el que sembla. Ni la decisió de Rafael Correa és fruit del deliri o el populisme ni la de Rodríguez Zapatero és d'extrema solidaritat.

KARLES

de l'Institut d'Estadística, blogspot.com

Rafael Correa va decidir, després de molts mesos de consultes i meditacions, suspendre el pagament d'una part ínfima del deute extern del seu país, 61 milions de dòlars (dels 16.000 milions que deu el país), corresponents als interessos que

havia de pagar per uns bons públics, anomenats Global 2012. Aquests bons van ser emesos per governs anteriors als mercats financers internacionals, en el marc d'un procés carregat d'irregularitats i fins i tot il·legalitats -tal com ha desvetllat l'Auditoria

Integral del Crèdit Públic que ha fet l'Equador durant el darrer any i mig. Tot i que molts creiem que els deutes que s'han demostrat il·legítims s'haurien d'anul·lar o no pagar de forma total i incondicional, la intenció de Rafael Correa no és portar el país a una suspensió de pagaments total, sinó utilitzar els resultats de l'auditoria del deute per negociar reduccions d'aquest deute amb els seus creditors. Però, els creditors, les agències de risc i els mitjans de comunicació internacionals han aprofitat l'ocasió per desacreditar el govern de Correa i amenaçar-lo amb l'aïllament comercial i financer. El govern de l'Equador hauria de tenir la possibilitat -sobiranament i lliurement- de portar fins a les darreres conseqüències els resultats i les recomanacions de l'Auditoria, de repudiar i no pagar aquells deutes que s'han demostrat il·legítims, sense haver de patir els xantatges de la comunitat internacional.

A l'altra banda de l'Atlàntic, el president Zapatero no fa més que complir amb la llei, o almenys amb una part. El desembre de 2006 es va aprovar la llei de gestió del deute extern que, gràcies a la pressió dels moviments socials d'arreu de l'Estat, incloïa l'obligació del govern d'anar més enllà del que l'obliga la comunitat internacional en la cancel·lació del deute extern dels països més empobrits i endeutats. Aquesta obligació va ser considerada per bona part de la societat civil que lluitava per la cancel·lació del deute extern com un compromís insuficient, el mínim que el govern espanyol podia fer en relació a l'endeutament il·legítim i impagable dels països empobrits. La mesura del mes de desembre passat, però, amaga altres realitats. En primer lloc, aquestes condonacions s'han fet

sense analitzar prèviament l'origen del deute afectat. En els casos d'Uganda i São Tomé, es tracta de crèdits FAD que, en part, van ser dedicats a la compra de material i vehicles militars, en tots els casos fabricats per empreses espanyoles. A més, en els casos d'Uganda i Nicaragua, la cancel·lació es condiciona a un programa de conversió del deute, programes que han rebut nombroses crítiques de la societat civil per poc participatius, per les irregularitats que han tingut en països com Bolívia o l'Equador, o per la ingerència que suposen a la sobirania del país del Sud, entre d'altres raons. Finalment, la decisió de Zapatero només és un compliment parcial de la llei del deute aprovada el 2006. Aquesta llei obligava l'executiu espanyol a presentar davant el Parlament una

Les condonacions del deute extern s'han fet sense analitzar prèviament l'origen del deute afectat

proposta per la reforma dels crèdits FAD i les assegurances CESCE (Companyia Espanyola d'Assegurances de Crèdit a l'Exportació), mecanismes generadors de deute extern als països del Sud, en el termini d'un any. Des dels moviments socials que lluitem per la cancel·lació del deute extern, encara estem esperant que el govern de Zapatero presenti aquesta reforma, imprescindible per evitar l'acumulació de més deute il·legítim als països del Sud.

Albert Vendrell i Violant · Membre del Casal Carme Claramunt de Badalona

opinio@setmanaridirecta.info

Cal que ens posem les piles pel català

Per tothom són conegudes les dificultats legals, polítiques i econòmiques que té el català. Ens cal afegir l'existència d'algunes pseudoideologies que dificulten que siguem un país amb aspiracions col·lectives i personals de llibertat. Dins d'aquestes ideologies podem trobar el bilingüisme i, també, el cosmopolitisme. Ambdues variants, en el fons, són formes evidents d'espanyolisme i francesisme. Pel que fa a la primera, teoritzava que els Països Catalans han estat des de sempre bilingües i, d'aquesta manera, obvia la imposició lingüística, administrativa i cultural per la via de la violència militar exercida pels regnes de

Castella i de França ara fa 350 anys. Una variant d'aquesta teoria indica que Catalunya és bilingüe d'ençà de la dictadura feixista, que va intentar un genocidi cultural d'aquells pobles no castellans que encara hi ha dins l'Estat espanyol. Tanmateix, aquesta pseudoideologia té alguns problemes amb la realitat, perquè en l'actualitat les principals poblacions i capitals dels Països Catalans són multilingües. Aleshores, manca de sentit prioritzar la llengua castellana per damunt d'altres llengües maternes que conviuen als nostres carrers, a no ser que sigui per una mena de dret de conquesta o sentiment de superioritat. En canvi, la segona entén la

Manca de sentit prioritzar el castellà per damunt d'altres llengües maternes

defensa de la identitat catalana com una mostra de provincianisme. Per aquesta raó, proposa estar oberts al món i als seus canvis des de la perspectiva de la llengua dominant (l'espanyola o la francesa i, si s'escau, la llengua anglesa). Si bé estem plenament d'acord en el fet que hem

d'estar oberts al món i als seus canvis, no compartim gens ni mica la visió de fer-ho des del punt de vista de la llengua imposada. Històricament, la cultura catalana ha tingut una vocació universal i ha estat oberta al món. Però, el cosmopolitisme sovint entra en dos tipus de contradicció. Per una banda, defensa que els pobles indígenes defensin llurs llengües i cultures a totes les esferes de la vida i, en canvi, no ho veu tan clar en el cas català. Per una altra banda, entra en una contradicció que podríem dir social quan defensa que tothom és ciutadà del món, prescindint del fet que sols les persones amb un cert poder adquisitiu d'una part del món

poden permetre's el luxe de viatjar voluntàriament. Ara que sabem que Badalona recollirà el relleu de Perpinyà com a Capital de Cultura Catalana l'any 2010, seria bo que l'administració tingués en compte un pla per promoure la llengua i la cultura catalanes barri per barri, escola per escola i entitat per entitat. Des de la societat civil, cal que aconseguim l'extensió social de la llengua per tota la ciutat. I ho hem de fer recordant que la reivindicació del català és indistricable de la defensa i la millora de les nostres condicions de vida. Posar-nos les piles pel català és sinònim de posar-nos les piles per les nostres llibertats.

Jorge Moruno Danzi · Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Visca 'Grungelona'

Barcelona és una ciutat que enamora... i és que està fabricada perquè sigui així. És un objecte de records apassionants i mediterranis, d'ambient al carrer, però també meca de la cultura i el disseny modernistes, que perduraran en la memòria de qui la visiti. A Madrid, quan volem fer referència a aquesta imatge de la Barcelona avantguardista, cosmopolita, oberta i d'aspecte juvenil, l'anomenem *Grungelona*. És una paraula que defineix i concentra les qualitats més venudes del projecte Barna (almenys dins del significat que adquirix per nosaltres el terme *grunge*). És la Barcelona a la qual acudeixen pseudoboheemis, grups d'amics, hippies tirats, estudiants i tot el que informalment aglutinem com a *guiris*, molts *guiris*.

Les metròpolis postfordistes són presentades com a grans parcs temàtics on acumular vivències inoblidables

Resulta curiós observar com el projecte polític del municipi necessita fer ús de moltes de les qualitats barcelonines per generar demanda externa i, paral·lelament, reprimeix i penalitza al seu interior. L'obsessió per monitoritzar qualsevol expressió a l'espai públic el porta a la contradicció d'haver

de perseguir, d'una banda, les conductes anomenades incíviques, però -alhora- necessita la seva existència per explotar tot aquest treball social en benefici econòmic i, per tant, polític. L'hotel Barceló s'erigeix afirmant que el seu atractiu més gran és "la barreja de cultures que es dona al barri". Ratifica, així, la forma d'operar del comandament neoliberal de parasitar i recombinar, és a dir, d'explotar el saber social, les cultures i l'existència mateixa, que neix fruit de les relacions col·lectives pròpies de les multituds (en aquest cas de l'heterogeneïtat immigrant), que no reben res a canvi de la producció que generen.

Els esdeveniments culturals purament urbans que ofereix i acull Barcelona, com el campionat d'*skate*, la trobada de grafitis, els concerts de música urbana, etc... reinventen continuament el posat cosmopolita i rebel de la *city*. Fins i tot hi ha una obra feta amb *skates* al MACBA amb el nom de *La mort del patinador*.

Paradoxalment, just a la plaça on els i les joves el practiquen il·legalment i on s'exposen a ser multades per la policia. Tot aquest mosaic multicultural necessita sempre ser administrat i controlat, ja que és una font essencial del règim d'acumulació postfordista. Per aquesta mateixa raó, ha de fer front a la tendència constant de la societat d'escapar-se més enllà dels angles cecs de les càmeres de videovigilància, més enllà de la dominació de comandament.

El regal enverinat dels Jocs Olímpics del 92 va fer renèixer la ciutat de les cendres després de la seva posada a punt, la va convertir en una destinació desitjada

ANNA SELLARÉS

Resulta curiós observar com el projecte polític necessita fer ús de moltes de les qualitats barcelonines per generar demanda externa

i en el miratge d'un marc que deia equilibrar la cohesió amb la uni-

versalitat, però el temps manifesta que el model es pot esquarterar amb els anys. La tan esbombada cohesió social esdevé nosa en aquesta recerca titànica per fer-se un forat i un nom al *top ten* de les metròpolis europees. Quan fragmentar i flexibilitzar el mercat laboral es converteix en un requisit fonamental si es vol competir en primera divisió, es dona origen a un proletariat urbà heterogeni que deambula entre la desesperança i la incertesa, d'on pot sorgir el millor i el pitjor.

És per això que les metròpolis postfordistes són presentades com a grans parcs temàtics on acumular vivències inoblidables, en un escenari net i polític que

amaga els elements indesitjables. L'aparició de les anomenades feines atípiques i el nou exercit de precaris i immigrants que executen les ocupacions més desqualificades són el fetitxisme de la ciutat, les relacions socials que produeixen la mercaderia Barcelona, però que són ocultades i, en alguns casos, criminalitzades i perseguides. De la mateixa manera que a les postals de la Sagrada Família no s'hi veuen les grues, Barcelona -als seus fullets- no diu que el seu bon nom se sosté sobre l'exclusió, la precarietat i la fragmentació social. Prefereixen quedar-se únicament amb l'altra cara de la moneda.

Mariona Parra · Secretària d'Acció Social de la CGT
opinio@setmanaridirecta.info

Alçant el cap enmig de les dificultats

La massacre de l'Estat israelià cap al poble palestí ha comportat arreu una resposta de solidaritat cap a la població de Gaza i la resistència palestina, així com una denúncia dels atacs indiscriminats de l'exèrcit israelià. Un dels col·lectius que s'ha mostrat més actiu en les protestes d'aquests dies és el magribí (i molt especialment el dels magribins i musulmans) que, en algunes ocasions, ha sentit l'agressió cap als palestins com una agressió al seu propi poble.

Aquest fet ha permès que fossin -ni que sigui per nombre- protagonistes de moltes de les protestes als carrers. És la primera vegada que es dona una presència tan majoritària d'aquest col·lectiu

Per primera vegada treballem amb col·lectius amb qui no havíem coincidit mai en assemblees o altres espais

per queixar-se i implicar-se en una lluita que no els ateny de forma directa. Aquest fet per si sol és interessant, ja que permet trencar barreres i pors i, d'alguna manera, genera un precedent que queda en la memòria col·lectiva.

Però per alguns de nosaltres això també ha comportat la possibilitat, per primera vegada, de treballar conjuntament amb col·lectius i persones que formaven part del nostre paisatge, però amb qui no havíem coincidit mai ni en assemblees ni en altres espais.

I és durant aquest treball conjunt que hem hagut de gestionar conflictes que, fins ara, quedaven al marge de les discussions en assemblees. Com gestionem el fet que molts dels eslògans que es canten a les manifestacions dels micròfons de l'organització tinguin un contingut religiós? Com treballem el fet que, malgrat la presència massiva de magribins, no es vegin gaire dones d'aquest col·lectiu? Què fem quan es demana de forma explícita que no se citi

Com gestionem el fet que molts dels eslògans cantats a les manifestacions tinguin un contingut religiós?

Marcel Khalifa o que no hi hagi percussió en una manifestació? De cap de les maneres vull insinuar que aquests conflictes formin part del col·lectiu magribí de forma genèrica, però sí d'algunes associacions de magribins musulmans que han participat de l'organització

dels actes. En algunes ocasions, hem arribat a la conclusió que ens uneix només el fet de considerar l'ocupació israeliana cap al poble palestí com a il·legal i injustificada, res més. No compartim cap base ideològica ni política ni tan sols compartim formes d'organització.

I, malgrat tot, no podem obviar aquests conflictes perquè tard o d'hora ens esclatarien a les mans. Tal com diu Freire, cal que transformem les dificultats en possibilitats. Ara que encara hi som a temps, podem treballar per crear les condicions que ens permetin abordar aquests problemes de forma oberta i dialogada i defugint el relativisme moral. És a dir, treballar conjuntament per trobar marcs d'entesa.

, impressions

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

La llei de Say, la crisi i Marx

Guillem Fernández Evangelista. Economista

No és la meua intenció analitzar les causes i les conseqüències de la crisi, sinó que –seguint amb la voluntat d'apropar el saber popular a les teories econòmiques i viceversa– aprofitar per introduir la crítica a una teoria econòmica del segle XIX que encara avui (reformulada) és utilitzada pels neoclàssics i per determinats sectors de la societat. L'anomenada llei de Say o llei dels mercats es basa en el lema "tota oferta crea la seva pròpia demanda". És a dir, que mai podria existir un excés d'oferta d'un producte perquè tot el que s'ofereix és idèntic a tot el que es demana. Un absurd, si l'apliquem al món on vivim. Per exemple, la sobreproducció d'1,3 milions d'habitatges no venuts a l'Estat espanyol o els 3,1 milions d'habitatges buits que diu l'Institut Nacional d'Estadística. Com pot ser que una teoria tan poc real sigui transcendental en el pensament neoclàssic? Segons Say, les crisis de sobreproducció s'expliquen no per insuficiència econòmica de la demanda sinó per errors de càlcul sorgits, sovint, d'una política governamental equivocada. Bàsicament, la càrrega ideològica d'aquesta frase és que existeix una relació causa-efecte de l'oferta cap a la demanda, que vol dir que, per resoldre determinades crisis, no s'ha de recórrer a polítiques orientades a ajudar les persones (la demanda), sinó a estimular les empreses (l'oferta). És a dir, que les empreses han de produir i fabricar perquè això determina el nivell d'ingressos de la gent i aquests la seva demanda.

Per tant, quan el senyor Reyna, de l'Associació de Promotors i Constructors, ens deia que no es pot permetre que 40.000 treballadors de la construcció vagin a l'atur, defensava la llei de Say. Volia dir que la construcció de 800.000 habitatges a l'any (tot i que la necessitat fos de la meitat) generava ingressos a moltes persones perquè poguessin comprar diferents productes, entre ells, habitatges. Els punts febles d'aquest raonament són, en primer lloc, que l'oferta d'habitatges no tenia l'objectiu de satisfer la demanda residencial (que majoritàriament era d'habitatge assequible), sinó que es construïa indiscriminadament pel benefici ràpid. En segon lloc, que el salari de la majoria de persones víctimes d'una cadena de subcontractes no permetia garantir nivells de vida adequats i ha estat l'endeutament el que ha perllongat el funcionament del sistema. En tercer lloc, la llei de Say suposa un absurd tan gran com que els diners no es poden estalviar i, per tant, no contempla situacions on els bancs decideixin no oferir crèdits ni fer inversions.

Per últim, des de bases diferents, es poden criticar les polítiques que han permès i, fins i tot, incentivat aquesta situació. Centrant-nos en la crítica marxista, l'empresari capitalista és l'origen de les crisis de sobreproducció perquè l'acumulació de capital i el benefici són l'únic objectiu. Resoldre aquesta situació depèn d'on ens posicionem. La classe política i els estats, com a agents fonamentals del sistema capitalista, han optat per rescatar el sistema financer i especulatiu, en part desenvolupat arran d'aquesta sobreproducció i estafa financera que s'ha escampat. Alhora, la socialdemocràcia (i depèn de quina, ni això) i algunes esquerres opten per solucions ja formulades per Keynes al segle XX: estimular la demanda o combinar l'estímul a les persones i a la producció (pública o privada). Però, per Marx, les crisis són inherents al sistema capitalista i la solució no es troba dins del capitalisme perquè l'empresari i el treballador són peces del sistema. Com deia el marxista David Harvey fa pocs mesos a Barcelona: "No acabarem amb el sistema sense violència, sense lluitar per recuperar els nostres drets", tot i que reconeixia que els moviments de base i l'esquerra revolucionària a nivell internacional no estan en el seu punt més àlgid. Per tant, podem interpretar que –enmig d'aquest escenari– ens toca teixir resistències i crear alternatives per acumular forces.

. EL CIGALÓ

"No em quedaré esperant que em facin fora"

Morad.

Jove immigrant en risc d'expulsió

LENIN NOLLY

Laia Alsina Garrido

Ja fa anys que vius a Barcelona... Sí, hi vaig arribar amb 12 anys. Vaig creuar l'estret en una *zodiac*. Després, amagant-me en baixos de camions i autocars, vaig arribar a Barcelona. Aquí em vaig trobar una vida molt diferent de la que explicaven els altres nois que hi havien vingut abans. Els seus pares m'ensenyaven fotos d'ells amb cotxes i motos i jo vaig anar a parar directament a un centre de menors. Aviat vaig veure que tot era mentida. Però tu havies vist fotos que mostren una altra realitat. Eren falses. Jo també en vaig enviar perquè a casa estiguessin tranquils. Els deia que tot anava bé i em feia fotografies al costat de qualsevol cotxe que m'agradés. Després els les enviava i els deia que tot m'anava bé i que, quan comencés a estalviar, els enviaria diners.

Els has dit mai la veritat?

No... Ara que visc a Barcelona veig que no érem tan pobres. Vivíem en un poble i treballàvem al camp. Potser no teníem feus de valor, però menjàvem cada dia i fèiem molta vida a l'aire lliure. Quan vaig arribar a Barcelona, el primer que van fer va ser tancar-me. Em van posar en un programa on rebia classes i m'ensenyaven l'ofici de fuster o lampista.

Què va passar quan vas fer els 18?

Doncs que vaig passar de ser algú a qui calia ajudar a convertir-me en un *delinqüent*. Ara sóc un immigrant *il·legal*, segons diuen. Han estat anys invertint per donar-me una educació i una formació i, quan en faig 18, em volen expulsar. No té sentit.

I ara, què faràs?

No em quedaré esperant que em facin fora. Vull una feina, papers i ajudar a casa. Hi ha gent que m'ajuda i unes lleis estúpides no em donaran per vençut.

Envie les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Un gai a la Casa Blanca?

Lluís Parera,
Hospitalet de Llobregat

Avui pren possessió Obama, un molt bon canvi. Un ciutadà negre entra a la Casa Blanca 41 anys després de l'assassinat del líder dels drets civils dels negres Martin Luther King. Això vol dir que el 2019, als 41 anys de l'assassinat del líder dels drets civils dels gais (avui dia ho seria també de les lesbianes i dels homes i dones transsexuals) Harvey Milk, un gai entrarà a la Casa Blanca? Tant de bo! Llavors, l'assassinat d'aquest gran líder (del qual s'està exhibint una pel·lícula biogràfica ara mateix) no haurà estat en va i, novament, s'acomplirà un vell somni. Mentrestant, però, el Col·lectiu Gai de Barcelona continuarà lluitant perquè els del KuKluxKlan heterosexista (que no heterosexual) deixin viure en pau i progressia els que no estíem segons les seves heteronormes.

Figueres, la ciutat fosca!

Marc Granell,
Figueres

Anant pels carrers de Figueres, que serà la nova capital de la cultura catalana, pots arribar a contemplar les obres d'art de les pintades de caire feixista que ens regalen aquells que encara volen viure en dictadura. A la nit, pots ser agredit per un grup de joves feixistes i –qui sap fins i tot ser assassinat per aquesta gent. Però que no et passi pel cap mostrar suport o recordar aquells que han caigut a mans de l'extrema dreta: això et suposarà rebre una

multa per part de la policia local!

Un company va ser apunyalat per uns feixistes mesos enrere i, durant tot el procés que vam seguir per denunciar-ho i per fer saber a la població que aquestes coses passen, vam presentar una moció al ple de l'Ajuntament, allà on els polítics de segona divisió es reuneixen per mostrar el seu circ. La funció d'aquell dia era rebutjar una moció de suport contra agressions intolerants a la comarca. Gràcies als vots en contra de CiU, PSC i ICV vaig ser testimoni de la falsa democràcia que viu aquesta gent.

Arran del pessim discurs del regidor de Mobilitat, l'alcalde va fer saber que estudiaria la possibilitat d'emprendre accions legals contra els agressors, cosa que ja fa temps que haurien d'haver fet. I jo faig una pregunta: s'ha de vessar sang perquè l'Ajuntament mostri suport vers les víctimes?

També es va fer referència a la sorprenent multa que vam rebre tres joves de l'assemblea per penjar una pancarta de solidaritat amb en Guillem Agulló el dia que es complien 15 anys del seu assassinat. L'alcalde Santi Vila va sortir al pas i va defensar que l'aplicació de l'ordenança de civisme ha de castigar tothom malgrat les bones intencions d'alguns.

La clau continuïtat de lluita per la memòria d'en Guillem i de tots els assassinats pel feixisme sempre quedarà per davant de qualsevol ordenança de convivència, encara que les forces polítiques hi estiguin en contra.

TDI

Jordi Oriola i Folch,
Barcelona

Escolto atònit la publicitat institucional per mentalitzar la població de fer el salt a la televisió digital i no quedar-nos sense poder veure-la amb l'apagada digital. Ho entendria si fos de part dels fabricants dels aparells o dels canals privats

de televisió, però per què les institucions polítiques gasten temps, diners i recursos en això? Se m'acudeixen dues possibilitats. Una, en la nostra societat que ja satisfà totes les necessitats vitals de tots els seus ciutadans (ho fa?) i, així sí, que és tan hedonista, el dret de veure la televisió s'ha constituït en un més dels drets humans i les institucions malden per garantir l'exercici d'aquest dret. Dos, als poders polítics i econòmics els cal imperiosament que la gent continuï veient la televisió perquè necessiten mantenir el control de l'opinió pública. Entrarien en estat de pànic si el gruix de la població prescindís de la televisió. Utòpic, per altra banda...

Vestigis feixistes

Jaume Riera i Gallach,
Vilassar de Mar

Ara que s'escauen 70 anys de l'entrada dels feixistes a Barcelona, és trist comprovar que part de la seva obra continua, com si res. Un exemple d'això que dic és el de la castellanització de les nostres places i carrers. Un poble com Vilassar de Mar continua tenint, a dia d'avui, una seixantena de plaques identificatives dels seus carrers retolades en *la lengua del imperio*, tal com van imposar els qui ens van voler exterminar com a poble i com a cultura. Com a ciutadà, he vist passar governs municipals de tots colors i constato, tristament, que ni l'anterior alcalde (PSC) ni l'actual (CIU) són capaços de satisfer les demandes dels qui volem passar full d'una etapa fosca de la nostra història. L'any 2006 es van lliurar 300 signatures a l'Ajuntament per demanar la catalanització de les 80 plaques que hi havia encara en *lengua común*. El 2007 se'n van canviar una vintena i, a hores d'ara, encara n'hi ha més de seixanta per normalitzar. Senyor alcalde, caldrà esperar 70 anys més per viure en un poble normal?

, així està el pati

Tancament de la plantilla a la seu d'Esteban Ikeda | PÀG. 10

Homenatge a un periodista acusat d'homòfob | PÀG. 11

Judici contra un agricultor de l'Horta valenciana | PÀG. 13

Depana vol un parc de Collserola més ampli | PÀG. 16

QUECHUA

CATALUNYA · ELS TREBALLADORS ESTRANGERS TENEN EL DOBLE D'ACCIDENTS MORTALS PROPORCIONALMENT QUE ELS AUTÒCTONS

Prop del 25% de morts en accidents laborals el 2008 van ser immigrants

Neus Ràfols
redaccio@setmanaridirecta.info

Dià 15 d'octubre de 2008: mor un treballador de 43 anys, de nacionalitat polonesa, mentre treballava en la construcció d'un túnel del Tren d'Alta Velocitat a Girona. Dia 23 de setembre: cinc operaris immigrants d'entre 25 i 43 anys perden la vida a Vielha quan treballaven per Geoburg Ibérica, una companyia subcontractada per l'empresa pública de la Generalitat, Forestal Catalana. Dia 5 d'abril: un treballador de 24 anys d'origen marroquí pateix un accident mortal en unes obres de Vallbona de l'Anoia.

Les dades no inclouen les defuncions de persones que treballaven sense documentació

Aquestes morts i moltes més han esdevingut xifres fredes: segons el Departament de Treball, l'any passat, un total de 22 treballadors forans -nou comunitaris i la resta procedents d'altres països del món- van patir lesions mortals a Catalunya. Les estadístiques oficials més actualitzades de l'any 2008 només contemplen les baixes notificades fins el mes d'octubre i no inclouen, per exemple, les defuncions de persones que treballaven sense documentació, entre d'altres situacions.

El mes d'octubre hi havia 464.983 persones estrangeres afiliades a la Seguretat Social, quantitat que significava el 13,9% de l'afiliació total. El percentatge de les defuncions dels treballadors forans sobre la totalitat de les lesions mortals arriba a un 24,7%. És a dir, la proporció d'accidentats és gairebé el doble que la dels afiliats.

Treballadors immigrants de la construcció

"A mi em sembla que els treballadors morts, tant autòctons com de fora, és una barbaritat. Ara bé, s'han fet molts estudis qualitius i, per exemple, al voltant de les quadrilles de la construcció, s'ha observat que qui estava pujant a les bastides i fent les tasques més perilloses eren els estrangers. A més, moltes vegades estan en una situació de temporalitat i, com que volen conservar la feina, no es neguen

a fer tasques perilloses o a fer més hores", destaca Maria José López Jacobo, investigadora de l'Institut Sindical de Treball, Ambient i Salut (ISTAS). López Jacobo, però, precisa: "Aquests índexs mostren una fotografia global, però s'haurien de depurar molt més estadísticament. Analitzar l'ocupació dels accidentats, a quin sector econòmic es dedicaven, i tenir en compte que, en aquest registre de lesions mor-

tales, no solen estar notificades les baixes dels autònoms i d'altres règims especials de la Seguretat Social, com l'agrari o el del mar", especifica.

El paisatge de les bastides que quotidianament s'observava en moltes obres de Catalunya -ara minimitzades per la crisi econòmica- ja evidenciaven els resultats i les conclusions de diversos estudis quantitius i qualitius. Moltes d'aquestes

morts de treballadors estrangers estan relacionades amb activitats de gran risc laboral i amb una gran rotació del personal que fomenta que els assalariats hagin de desenvolupar tasques canviants i no coneixin bé ni les rutines laborals ni els dispositius de seguretat que haurien de tenir per llei. En resum, llocs de treball que els informes anglosaxons anomenen *dirty, demanding and dangerous*.

Les morts invisibles

Si es destil·len les estadístiques proporcionades pel Departament de Treball, per cada 100 mil treballadors estrangers, 4,7 pateixen lesions mortals. L'índex es redueix a més de la meitat -un 2 per 100 mil- quan es tracta d'assalariats de l'Estat espanyol. Morts igualment lamentables.

L'índex de mortalitat es redueix en 2 per 100 mil quan es tracta d'autòctons

El mes de juny passat, investigadors de l'ISTAS van publicar un estudi a la *Revista Española de Salud Pública* on s'alerta que, a Catalunya, els treballadors immigrants tenien un 76% més de risc de patir lesions mortals que els autòctons. Aquesta diferència ja va ser ressenyada el 2006 en un altre treball publicat al *Journal of Epidemiology and Community Health*.

Estudis i estadístiques que no més perfilen la punta de l'iceberg de les morts de persones estrangeres per lesions mortals, ja que als registres oficials hi ha un subcomptatge dels accidentats en sectors especials -com en el treball domèstic, on no és obligatòria la notificació- i els rostres forans que, silenciosament, moren a les bastides sense tenir ni el permís de treball són invisibles.

'Cap de turc': un clàssic del periodisme que no caduca?

La publicació, l'any 1985, de *Ganz Unten (Cap de Turc)*, en la traducció al català del periodista alemany Günter Wallraff va sacsejar la societat alemanya dels anys vuitanta amb la denúncia de les condicions infrahumanes en les quals estaven treballant molts immigrants, major-

ment turcs. Per investigar les entranyes del submón laboral, el periodista es va fer passar per Ali, un treballador turc. Wallraff va viure en pròpia pell les humiliacions laborals i humanes quan servia en una hamburgueseria de McDonald's o quan feia de temporer

-sense papers ni contracte laboral- en una granja. Va ser utilitzat com a conillet d'índies per la indústria farmacèutica i sotmès a múltiples riscos de salut quan va ser operari d'una refinaria metal·lúrgica o d'una central nuclear. Una obra que no caduca?

, així està el pati

CABRERA DE MAR · DENUNCIEN UNA 'FUITA DE FEINA' CAP A UNA FILIAL DEL MATEIX GRUP EMPRESARIAL

La plantilla d'Estampados Continentales es manifesta al domicili d'un dels propietaris

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

L'acord entre els treballadors i la direcció d'Estampados Continentales no arriba i la plantilla va decidir exigir el seu dret de manifestació per "fer pressió" a l'executiva de l'empresa. Amb aquesta intenció, tres quartes parts de la plantilla es va reunir, el dissabte 24 de gener al polígon de Mata Rocafonda (Mataró) per marxar en bloc fins a la porta del domicili d'Antoni Mans. Durant el quilòmetre i mig del trajecte, els manifestants van portar pancartes i van informar el veïnat de la seva situació. Arribats a la porta del domicili, van proferir crits durant prop d'una hora. Tot i que els Mossos d'Esquadra hi van fer acte de presència -coincident amb el moment que Xavier Mans, fill de l'administrador i treballador d'Estampados Continentales, va accedir al domicili-, només van requerir la identificació "dels responsables", ja que segons va comentar un dels treballadors: "Hem avisat prèviament i havíem demanat permís".

L'origen del conflicte

Tot plegat té els seus inicis amb el fet que Estampados Continentales SA va anunciar als seus treballadors que abaixarà definitivament la persiana durant les properes setmanes. L'em-

Treballadors d'Estampados Continentales manifestant-se al domicili d'Antoni Mans

presa, situada a Cabrera de Mar, compta amb 30 anys de recorregut i deixarà 41 persones sense feina. A finals de 2008, la direcció va proposar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) per acomiadar la plantilla de manera progressiva durant els mesos de setembre i octubre. L'exp-

edient, però, va ser aturat per la mateixa administració d'Estampados Continentales amb l'argument d'una injecció de feina que va arribar al setembre. "Des d'aleshores, hem anat cada dia a treballar i de feina, no en falta", assegura José Antonio Camacho, delegat dels treballadors. Per la

seva banda, Antoni Mans, administrador i soci de l'estampació, va comunicar a la plantilla que l'activitat finalitzarà quan es lliurin les darreres comandes que actualment estan en procés de producció. Tot i que Mans ha proposat als treballadors que els beneficis d'aquestes darreres

setmanes vagin a parar íntegrament als empleats, aquests consideren que la suma de diners no és prou elevada per cobrir els deutes i pagar les indemnitzacions. Els treballadors afirmen que no han cobrat els mesos de desembre i gener i que se'ls deu la paga extraordinària de Nadal i l'increment de l'IPC de 2008. Fonts del procés asseguren que les indemnitzacions pugen a 2.400.000 euros i que la direcció de l'empresa només hi contribueix amb 320.000 euros.

Així mateix, la plantilla denuncia que el fet de no poder continuar treballant es deu a un desviament del volum de feina cap a Estampados Cabrera, empresa que pertany al mateix grup. Els advocats dels treballadors han fet els tràmits pertinents perquè el jutge reconegui la vinculació entre Estampados Cabrera i Estampados Continentales i, d'aquesta manera, poder exigir responsabilitats personals en concepte d'incompliments empresarials greus. Mentre els representants legals esperen la resolució de les demandes, l'empresa ha presentat un concurs de creditors.

Actualment, les dues parts implicades en el conflicte, doncs, es troben molt distanciades. Per a finals de gener es preveu una reunió entre els representants legals dels treballadors i l'empresa per tal d'arribar a un acord.

EL PRAT DE LLOBREGAT · LA PLANTILLA FA GUÀRDIA A LA FACTORIA PER EVITAR QUE ES DESMANTELLI

Les treballadores d'Esteban Ikeda pretenen obtenir el control de la fàbrica

Ramon Vila
baixllobregat@setmanaridirecta.info

A polígon Estruch del Prat de Llobregat (Baix Llobregat), des de la setmana passada, es viu un nou capítol de la mobilització obrera per aturar el tancament de la fàbrica Esteban Ikeda. Les 260 persones que integren la plantilla produeixen seients només per l'empresa automobilitària Nissan i, exceptuant els majors de 53 anys, fins el dia abans es trobaven amb una suspensió temporal dels contractes per la baixada de producció a l'empresa d'origen japonès. Segons el portaveu de la CGT a Esteban Ikeda, Manolo Recio, la companyia ha comunicat al comitè d'empresa que tancarà la factoria del Prat de Llobregat "sense cap negociació prèvia", després d'explicar que ha entrat en "suspensió de pagaments". Dos mesos després de presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), la direcció d'Esteban Ikeda ha sol·licitat, doncs, el tancament i ha demanat directament al Jutjat Mer-

cantil de Barcelona el concurs de creditors, al·legant incapacitat per fer front als seus deutes. Aquest tancament, que està en mans de l'administració i del Departament de Treball, comportaria la venda dels seus actius i la destrucció de 260 llocs de treball.

Davant d'aquesta situació, el comitè d'empresa es va desplaçar cap a la fàbrica, on els Mossos d'Esquadra els van impedir l'accés. De moment, la plantilla ha respost tancant-se a la fàbrica per evitar que es desmuntin les màquines i, d'aquesta manera, oposar-se al tancament patronal. Els treballadors estan fent guàrdia a les portes de la fàbrica i una dotzena s'han tancat a dins indefinidament. Per evitar el tancament, que comportaria la venda dels seus actius i la destrucció de 260 ocupacions, la CGT proposa que la plantilla prengui de forma autogestionària el control dels mitjans de producció i que aquesta sigui la política de manteniment de llocs de treball que recolzi l'administració. Amb aquesta idea, el dimarts 27 es van manifestar a les portes de Nissan -al mateix polígon de la Zona Franca- i van convo-

car una concentració solidària a les portes d'Esteban Ikeda pel dimecres 28. També van convocar una manifestació davant l'ajuntament del Prat de Llobregat el dijous 29 de gener.

Igual que SAS?

La secció sindical de la Confederació General del Treball (CGT) a Esteban Ikeda creu que aquesta decisió els deixa en una situació d'indefensió jurídica i demostra que a l'empresa "li importa molt poc seguir els passos que marca la legislació". És per això que el sindicat exigeix a la Conselleria de Treball que obligui a obrir la fàbrica amb la plantilla actual, ja que "durant molts anys ha obtingut beneficis suculents". Així mateix, diuen que tenen motius per pensar que les pretensions de l'empresa són continuar produint seients per a Nissan a través de l'eliminació de la plantilla actual i la contractació d'altres persones amb salaris i condicions de treball més precàries. Aquesta sospita es basa en una actuació similar a la practicada per l'empresa SAS a Abrera (Baix Llobregat), que continua pro-

Assemblea de treballadors d'Esteban Ikeda

duint amb una plantilla diferent per a Seat dins les mateixes instal·lacions de l'empresa mare. El sindicat afirma que es produirà una deslocalització, però en algun lloc proper, i es pregunten si els cotxes sortiran de la cadena de muntatge, ara sense seients. D'aquesta ma-

nera, la CGT exigeix claredat i que els plans de futur es posin sobre la taula. I, si aquests plans passen per la reubicació de la producció, creuen que l'administració ha de forçar que es recol·loqui la plantilla actual amb les mateixes condicions laborals que tenen avui dia.

CGT

, així està el pati

BARCELONA · SEIXANTA MANIFESTANTS PROTESTEN PER LA CELEBRACIÓ D'UNA MISSA DAVANT DEL CENTRE MÈDIC

Els ultracatólics pretenen impedir el dret d'avortament a la clínica Mèdic-Aragó

Agnès Tortosa

redaccio@setmanaridirecta.info

Més de cent cinquanta persones van participar, el 25 de gener a les vuit del vespre, a la missa convocada per entitats ultracatóliques davant de la clínica Mèdic-Aragó, a la confluència amb el carrer Viladomat. A la vorera del davant, una seixantena de manifestants van voler mostrar el seu rebuig al que van qualificar de "fanatisme extremista que pretén impedir la llibertat d'elecció sobre el propi cos", segons va declarar Lluís Parera, membre del Col·lectiu Gai de Barcelona.

Des d'un balcó, van improvisar una banderola feta a mà on es llegia: 'No decidiu sobre els meus ovaris'

A mesura que passaven els minuts s'anaven aplegant més persones a ambdues voreres del carrer. La foscor d'aquella hora del vespre fins i tot va provocar situacions d'una certa confusió, ja que nombroses persones es dirigien a la concentració contrària per error i, quan se n'adonaven,

Pancarta que les manifestants proavortament van desplegar el 25 de gener

creuaven ràpidament el carrer. Els ultracatólics van instal·lar una petita megafonia i un atri, des d'on un capellà va llegir missa i va fer pregàries per salvar "els pecadors" que, presumptivament, es trobaven a l'altra banda del carrer. Les defensores del dret a l'avortament van respondre amb crits a través de megàfons, xiu-

lets i el desplegament d'una pancarta. Dues càmeres d'una productora privada que treballa per l'emissora catòlica Sant Josep Televisió van gravar les cares dels contraris a l'acte després de presentar-se com a periodistes. Així mateix, mentre des del balcó d'un habitatge, van improvisar una banderola feta a mà on es podia llegir: *No de-*

cidieu sobre els meus ovaris, des d'un altre pis, contràriament, es xiulava els qui defensaven l'avortament, que fins i tot van rebre l'impacte d'un ou. Mentre nombrosos feligresos es posaven de genolls enmig del carrer Viladomat per venerar la mare de Déu -que mostraven mitjançant una gran cartolina-, una mare va agafar el seu

nadó de pocs mesos dels braços i es va abalancar sobre els manifestants proavortament tot cridant *Viva la vida!* L'acció va ser contestada amb crits que els acusaven de manipuladors, analfabets i ignorants. Un dels concentrats els va retreure que ara fessin apologia de la defensa del dret a la vida quan, durant segles, "els catòlics han assassinat milions de persones en nom de Déu". Quan l'acte de protesta ja s'havia desconvocat, una de les noies més joves que es trobava entre els catòlics es va mostrar molt agressiva i va intentar colpejar un dels manifestants. Un mossò es va interposar entre ambdós, mentre més d'una vintena d'agents antiturbis s'ho miraven des de la distància.

Convocats pel 25 de febrer

Tot plegat no va anar a més. El 25 de febrer vinent, però, les coses poden ser més complicades. En aquesta ocasió, serà un dimecres feiner i nombroses dones voldran entrar a la clínica per informar-se lliurement. Els ultracatólics ja han fet una crida per boicotejar el seu dret de fer-ho. En finalitzar la missa, una dona que parlava en nom dels creients va fer una crida a ampliar la convocatòria i, de cara al mes vinent, aconseguir omplir tot el tram del carrer Viladomat comprès entre el carrer València i Aragó. És probable que les entitats que volen defensar la lliure elecció de les dones tornaran a mostrar el seu rebuig i, en aquesta ocasió, d'una forma més concorreguda.

BARCELONA · DANIEL ARASA CREU QUE LES FAMÍLIES HOMOSEXUALS NO SÓN 'SANES'

El Col·legi de Periodistes de Catalunya homenatja un 'activista homòfob'

Agnès Tortosa

redaccio@setmanaridirecta.info

Daniel Arasa, periodista ebrenc de 66 anys, va ser homenatjat per la seva trajectòria professional el divendres 23 de gener en el marc dels Premis Micro Obert i Micro Tancat 2008, que s'entreguen cada any durant el sopar que agrupa els professionals de la premsa de les Terres de l'Ebre. Un reconeixement completament normal i lloable si no fos perquè Arasa, president del Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) -aliat habitual del controvertit Foro Español de la Familia- i molt proper als postulats de l'Opus Dei, destaca especialment pel seu activisme contra els matrimonis homosexuals i contra tot el que, en general, evocui una forma de família que no sigui l'heteropatriarcal, monògama i cristiana. El periodista i escriptor representa, segons l'Associació per la Igualtat de Gais i

Lesbianes, l'ala més conservadora i cavernosa de l'Església catalana i ha utilitzat les tribunes periodístiques, eclesiàstiques i polítiques per carregar contra la designació de Barcelona com a seu dels Jocs Europeus homosexuals i contra l'aprovació de mesures legals com el matrimoni o l'adopció per part de persones del mateix sexe, a més de criticar les famílies monoparentals i l'avortament. També va protagonitzar una forta polèmica quan va convidar -a través d'un article publicat a *La Vanguardia*- els artífex de conegudes sèries de TV3, com "Vendelplà", "Zoo" o "El cor de la ciutat", a analitzar els valors que transmeten aquests continguts, ja que mostren amb normalitat relacions i, fins i tot, unions entre homosexuals, una opció sexual que Arasa qualifica d'"error antropològic". Com a reconeixement per aquesta tasca tan efectiva, el mes de juny, l'esmentada Associació per la Igualtat de Gais i

Lesbianes va atorgar-li el guardó *Un riu d'opressió*, amb motiu de les Primeres Jornades Antihomofòbia Un Riu de Llibertat que es van celebrar a Sant Carles de la Ràpita i a Tortosa. Declaracions

Gais i lesbianes lamenten que "en ple segle XXI s'homenatgi un lluitador contra els drets dels homosexuals"

com les que va fer a *La Veu de l'Ebre* del 9 de desembre de 1994 -on afirmava que "la major part de les famílies catalanes estan sanes, encara que últimament hi ha un procés que les ha afectat

com és l'aspecte de les parelles homosexuals"- van ser decisives per proposar-lo com a candidat al premi. Finalment va quedar en tercer lloc.

Frederich Sancho, president de l'Associació per la Igualtat de Gais i Lesbianes, lamenta que "en ple segle XXI s'homenatgi una persona que ha lluitat fervorosament en contra de la igualtat de drets humans per la gent homosexual -que representa entre el 10 i el 15% de la població-, que fa apologia de l'homofòbia, que està en contra del matrimoni gai i que s'apropia del terme família, tot deixant de banda les noves realitats socials com els divorcis, les famílies monoparentals i les de gais i lesbianes, entre altres".

L'homenatjat ha estat cap de redacció de l'agència Europa Press a Catalunya durant més de vint anys i, a més d'escriure a *La Vanguardia*, també col·labora en publicacions com *Metro* i a les emissores COPE i COM Ràdio,

que han acollit sense cap problema els articles i intervencions d'aquest *activista homòfob* homenatjat pel Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) a les Terres de l'Ebre i l'Associació de Comunicadors de la Regió de l'Ebre (ACRE).

, així està el pati

BARCELONA · 1.200 MANIFESTANTS RECORDEN ELS 70 ANYS DE LLUITA CONTRA FRANCO I ELS SEUS HEREUS

Diversos actes homenatgen la figura dels lluitadors antifeixistes

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

En commemoració del 70è aniversari de l'entrada de les tropes de Franco a Barcelona, aquest cap de setmana es van convocar diversos actes antifeixistes a l'àrea metropolitana per recordar la repressió de la dictadura i el suposat tarannà democràtic de l'anomenada *Transició*. A Barcelona, el dissabte 24, convocats per la campanya 300 anys d'ocupació 300 anys de resistència, l'Esquerra Independentista va celebrar una jornada reivindicativa amb una manifestació que va comptar amb la participació de 1.200 persones. D'altra banda, al Prat de Llobregat es va iniciar una campanya contra la simbologia franquista i a Gramenet de Besòs es va homenatjar la figura de José Berrueto.

Al Prat de Llobregat es va impulsar la campanya 'Esborem el feixisme, dignifiquem els carrers!'

A Barcelona, des de primera hora de la tarda, l'Esquerra Independentista (Endavant, CAJEI, Maults, SEPC i Alerta Solidària) va organitzar -amb

GERARD PERIS

Homenatge als antifeixistes morts al Prat de Llobregat

permís denegat de l'Ajuntament- diverses xerrades on van intervenir Esteban Cebrián, militant comunista que va participar a la vaga de la FORSA (Baix Llobregat), Montserrat Cervera, activista feminista des dels anys setanta i Xavier Barberà, que va ser militant de les organitzacions armades EPOCA i Terra Lliure. A la tarda, sota el lema *70 anys després, continuem lluitant contra els seus hereus*,

els carrers del centre es van omplir d'estelades i banderes roges. La manifestació va desembocar al tradicional passeig del Born, on es va llegir el manifest de la campanya. Al finalitzar el parlament, mentre es cantava "Els Segadors", dos encaputxats van cremar una bandera espanyola amb el retrat del rei Joan Carles I, al mateix temps que dos joves a cara descoberta cremaven una bandera franquista i una

fotografia del dictador. Amb aquesta diada, l'Esquerra Independentista va voler remarcar que la campanya dels 300 anys no només rememora la derrota davant les tropes borbòniques entre el 1707 i el 1715, sinó també la derrota de 1939, que va suposar la prohibició dels partits polítics i la dissolució de la lluita obrera. Per acabar d'amenitzar la tarda, el raper *El nota* i el grup Skalivada, amb Meritxell Ge-

né, van oferir un petit repertori als assistents que aguantaven el fred.

Al Prat del Llobregat, el diumenge 25 es va impulsar la campanya *Esborem el feixisme, dignifiquem els carrers!*, també amb motiu de l'aniversari de l'ocupació franquista a la localitat. Els actes es van convocar a la plaça de la vila. Els organitzadors van explicar que lluitaran perquè es canviïn els noms de carrers de persones relacionades amb el franquisme i per l'eliminació dels símbols franquistes que romanen a diferents espais del Prat. Aquesta iniciativa ha recollit recolzaments entre les entitats locals i signatures a títol individual. Els organitzadors critiquen que aquest sigui el primer acte d'homenatge a les víctimes que es fa a la població i que hagi hagut de sortir de la iniciativa popular.

A Gramenet de Besòs, la Comissió Antifeixista 27 de Gener va organitzar unes jornades on el plat fort va ser l'homenatge a l'últim alcalde republicà de la vila i membre de la CNT José Berrueto. En aquest cas, a Santa Coloma ja fa vuit anys que aquesta plataforma organitza aquestes jornades a causa de la pretensió del grupuscle d'extrema dreta Associació Juvenil Espanyola (AJE) d'intentar manifestar-se pels carrers de la ciutat, l'any 2001, per recordar l'aixecament militar de Franco. Des d'aleshores, cada any es convoquen aquestes jornades per celebrar que la societat colomenca es va mobilitzar i més de 3.000 persones antifeixistes van impedir l'aparició dels ultradretans a la ciutat, el 2001.

TERRASSA · L'EGARENC I LAURA RIERA, ACUSATS DE COL-LABORACIÓ AMB ETA, VAN SER CONDEMNATS A NOU ANYS DE PRESÓ

Un any per l'excrceració de Zigor

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El dijous 22 de gener es complien vuit anys de l'empresonament del terrassenc Zigor Larredonda, acusat de col·laboració amb banda armada. Com cada any des d'aleshores, els seus amics i companys van fer una concentració al Raval de Montserrat -davant l'ajuntament de la ciutat- per reivindicar la seva participació activa a les lluites de la ciutat -on militava especialment per l'okupació i l'independentisme- i per denunciar la injustícia del seu encarcerament.

Zigor Larredonda va ser detingut després de presentar-se voluntàriament davant l'Audiència Nacional espanyola per aclarir les imputacions que diversos mitjans de comunicació propagaven contra ell i que el vinculaven amb el darrer escamot Barcelona d'ETA que va matar el regidor del PP de Viladecavalls. Els mitjans el consideraven fugit i titllaven la seva situació de "crida i cerca".

La seva detenció es va dur a terme a partir de les declaracions més tard negades que va fer Diego Sánchez, sota tortura, segons el mateix pres. Va ingressar en presó preventiva durant més de tres anys fins que es va celebrar el judici. Des del primer moment de la detenció i durant aquests vuit anys de presó, Zigor ha estat víctima de la violació sistemàtica dels drets humans, segons ha denunciat reiteradament. Va ser portat a Madrid i no a la presó més propera al seu entorn social i familiar. La política de dispersió de l'Estat espanyol el va portar a Soto del Real, Aranjuez i Valdemoro fins a l'actual Albacete (a 1.200 quilòmetres), tot afegint una pena física i econòmica per ell i pels amics i familiars.

Larredonda estudiava periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona i, amb la seva privació de llibertat, també se li va negar la possibilitat de continuar estudiant. Li retenien els apunts i negaven l'accés del professorat a la presó. Amb l'aprovació d'una

lleï que permet que els presos es llicencin només a través de la UNED, ha acabat els estudis.

D'igual manera, arran dels atemptats de l'11 de març de 2004, Zigor va patir les represàlies i la retallada de drets bàsics dels presos, entre les quals la incitació als presos *comuns* perquè els ataquessin, l'anulació de les persones autoritzades, la restricció de les visites, del dret de telefonar i del nombre de llibres i roba que podia tenir, etc.

Per tot això, l'egarenc ha fet diverses vagues de fam per reclamar els seus drets o en solidaritat amb altres presos. Arran d'aquestes accions ha arribat a perdre entre quinze i vint quilos.

Tot plegat va fer que amics i companyes de lluites es concentrassin i llegissin un manifest en record dels pobles que no poden escollir lliurement el seu futur que posava especial èmfasi en la situació de Gaza, per la qual s'acabava de fer un acte al mateix lloc. Així, també es van recordar les víctimes de l'exploitació laboral, de la violència

DIRECTA TERRASSA

Concentració el 22 de gener d'enguany davant l'ajuntament

patriarcal, de la destrucció del territori, del racisme i de l'exclusió social. A més de Zigor, es va voler recordar la resta de persones preses, en especial el Diego, la Lola, la Marina i en Franki, que va assistir a la concentració abans

d'haver de tornar la Model. També es va recordar Laura Riera, detinguda durant el mateix període sota les mateixes acusacions i a qui també resta complir un període d'un any a la presó de Picassent (València).

, així està el pati

BARCELONA · GUÀRDIES CIVILS ENCAPUTXATS ELS VAN RETENIR DURANT TRES DIES

Garzón allibera per manca de proves els sis pakistaneses que va ordenar detenir

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Un simple frau en el pagament de l'IVA s'ha convertit en un calvari per els sis ciutadans pakistanesos detinguts al barri del Raval de Barcelona el dimarts 20 de gener. Tot i que no hi havia cap prova contra ells, un centenar d'agents de la Guàrdia Civil encaputxats els van detenir -metralleta en mà-, els van emmanillar i els van mantenir retinguts durant 72 hores, passant de calabós a calabós fins arribar a la seu central de la benemèrita a Madrid. El divendres 23 al matí van ser traslladats al jutjat central d'instrucció núme-

El jutge va ordenar posar en llibertat els detinguts sense cap càrrec relacionat amb finançament d'activitats terroristes

ro 5 de l'Audiència Nacional espanyola. El jutge Baltasar Garzón va ordenar la seva posada en llibertat, sense cap càrrec relacionat amb finançament d'activitats terroristes. El redactat del jutge només feia referència a un frau fiscal que s'havia d'aclarir per la via ordinària al jutjat d'instrucció 18 de Barcelona. Una infracció com tantes altres que s'acumulen en relació a l'impaga-

Una de les detencions a la Ronda Sant Pere de Barcelona

ment de l'IVA a tots els jutjats de qualsevol demarcació judicial. L'operació que va portar a la seva detenció es va iniciar l'any 2005 i es va batejar amb el nom de *Cheapest*. L'auto d'alliberament signat pel mateix Garzón diu literalment que, de les investigacions fetes fins ara, no hi ha cap prova que inculpi els detinguts. Tot i això, havia estat el mateix jutge qui havia ordenat les detencions i, per tant, sembla que Garzón hauria signat les ordres de detenció sense tenir cap prova, no

més a partir de les informacions telefòniques que havia aportat els comandaments policials.

Tot i no estar imputats, Garzón obliga els sis pakistanesos a comparèixer un cop a la setmana al jutjat més proper al seu domicili per signar una acta que els identifica com a localitzables.

Les detencions, que van durar tres dies, van tenir la següent seqüència: la matinada del dimarts 20 de gener, policies encaputxats, fortament armats es van endur els

detinguts, els van interrogar i els van conduir durant 72 hores per diverses comissaries de l'Estat espanyol. També els van traslladar fins als habitatges i locals on es feien registres per requisar documentació que, posteriorment, no va aportar cap prova inculpatòria. Després d'aquesta peripècia, els detinguts van quedar lliures a les portes dels jutjats i van haver de pagar-se el tren de tornada a casa seva, tot i que no tenien diners per poder fer-ho.

ALBORAIA · TERRITORI

Judici al millor agricultor ecològic de l'Estat espanyol de l'any 2006

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

Vicent Martí és un llaurador ecològic d'Alboraia (Horta Nord), activista de la terra i del territori des de fa més de trenta anys. Junament amb altres llauradors i membres de moviments socials valencians ha participat a les darreres mobilitzacions contra l'especulació urbanística al País Valencià. També ha estat pioner a l'hora de recuperar el conreu d'hortalisses de manera tradicional i natural, raó per la qual va rebre el premi al millor agricultor ecològic de l'Estat espanyol, el maig de 2006, de mans del Ministeri d'Agricultura.

Martí forma part de la Plataforma Salvem l'Horta d'Alboraia que es va fundar com a resposta al pla urbanístic que preveu construir un centre comercial a l'horta de Vera. El projecte pretén el trasllat d'un gran centre comercial a l'horta d'Alboraia amb l'objectiu d'alliberar terrenys a la zona costanera de Port Saplaia i poder construir-hi 800 apartaments de lu-

El consistori acusa Vicent Martí de desplegar una pancarta en un ple per denunciar l'aprovació d'un pla urbanístic que afecta l'horta d'Alboraia

xe. El projecte ha topat amb una sentència judicial que anul·la la modificació de l'empresa pública Egusa que havia de promoure el projecte. En el camí d'oposició al projecte, el desembre de 2005 alguns membres d'aquesta plataforma van desplegar una pancarta per denunciar el conflicte en un ple municipal, que es va acabar suspès. L'Ajuntament va denunciar Vicent Martí i quatre membres més de la plataforma per alteració de l'ordre públic i els va demanar un total de 6.000 euros. El divendres 23 de gener va començar el judici a València.

El judici va durar cinc hores, però no hi van poder declarar tots els testimonis, motiu pel qual la sessió es reprendrà el proper 12 de febrer. El dia 23 van declarar l'alcalde d'Alboraia, Manuel Álvaro (PP), i el cap de la policia municipal per part de l'acusació. Segons els advocats de la defensa, tots dos càrrecs públics "s'han contradit en les declaracions i no han estat capaços d'identificar cap dels acusats". A la concentració convocada per activistes dels moviments socials valencians i companys de Vicent Martí i de la resta d'acusats, hi van assistir prop de cinc-centes persones.

BARCELONA · DIBUIX D'UN MURAL REIVINDICATIU

Acció a l'Eixample per denunciar l'agressió brutal contra una dona

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El 20 de gener un home de 34 anys va intentar assassinar la seva exparella propinant-li sis punyalades. L'escena es va produir a la confluència entre els carrers Provença i Sicília i, gràcies a la intervenció de tres vianants, la dona va poder salvar la vida, tot i les greus ferides sofertes. El grup de dones de l'Ateneu Popular de l'Eixample, barri on van tenir lloc els fets, va voler donar una resposta simbòlica davant el fet. El dissabte 24 de gener al matí, una desena de persones van dibuixar un mural al terra on deia: *Prou agressions* i van romandre allà de manera testimonial durant prop d'una hora. Amb aquesta acció, volien mostrar "la ràbia i la indignació i compartir públicament les emocions que es generen després d'uns fets com aquests".

Una de les activistes pinta 'Prou agressions' en una vorera de l'Eixample barceloní

, reportatge

Cim enca abra i sor

Sis hores
creativa a

FOTOGRAFIA: I

entades, ndenades, açades mrients

de resistència
La Teixidora

TEXT: Agnès Tortosa
Diego Ibarra i Albert Garcia

El full de la guillotina penjava d'un fil des del 29 de desembre passat. El projecte alternatiu del centre social La Teixidora del barri del Poblenou va quedar condemnat quan la jutgessa d'instrucció 20 de Barcelona, Eva Moltó, va voler posar la seva signatura sobre una ordre judicial d'enderrocament de la finca. Aquest paper estava en mans dels Mossos i ells eren qui havien de decidir el dia i l'hora de l'execució de l'ordre. L'assemblea del centre social, per contra, va decidir el redactat del guió de l'últim capítol cultural, reivindicatiu i vital viscut entre aquelles parets, abans de tornar a quedar clausurades per les tàpies que li retornarien el títol d'*abandonat* durant setmanes, mesos i anys.

Sis furgons policials i una ambulància van avançar sigil·losament pel carrer Pallars a tres quarts de set de la matinada del 27 de gener (una data significativa per la memòria històrica), quan encara era ben fosc. En tornar el carrer Marià Aguiló, un agent a peu obria pas a la comitiva, al més pur estil d'un *sheriff* del profund oest americà desubicat en el temps i l'espai. Sense previ avís i quan semblava que els okupants havien de ser sorpresos per la premeditació i la nocturnitat, enmig del silenci, va

començar a ressonar -a través d'una potent megafonia- la mítica cançó revolucionària i himne històric de la CNT "A les barricades!".

Els policies no es creien el que sentien i -ara sí- la sorpresa va ser majúscula, però per ells. Precipitadament, van col·locar una escala sobre la façana i tres grups d'agents van esbotzar simultàniament tres portes d'accés a la finca. A l'interior, els esperaven -discretament- trenta-vuit persones distribuïdes en dos grups, un a la sala d'actes i l'altre al terrat. Quan les llanternes policiaques els van enfocar la cara, es van agafar fort dels braços tot cridant *resistència!* Un activista penjat a les bigues del sostre de l'edifici i uns altres tres amb els braços submergits dins un bidó de ciment de cinc-cents quilos feien presagiar que el matí seria llarg. Al pati interior de l'edifici, encara hi havia una última mostra de creativitat resistent: un noi tancat dins una gàbia de barrots de ferro que estava suspesa per un cable d'acer a dotze metres d'alçada. Els agents van demanar reforços.

Des d'una altra casa okupada recentment i situada a una cinquantena de metres, un grup de gent feia repicar les cassoles i cridava consignes de suport. Al carrer, un centenar de

persones es va concentrar darrere una pancarta que deia: *Volen desallotjar La Teixidora, quina vergonya!*

Un últim imprevist. El tercer pis del bloc d'habitatges okupats -i adjacents al centre social- no podia ser desallotjat, ja que un litigi amb la seva antiga llogatera en bloquejava la inclusió dins l'ordre fulminant de desnonament. Durant uns instants, els antdisturbis van intentar ignorar aquesta informació i també van colpejar la porta, però finalment es van aturar. Un cop acabat l'operatiu d'assalt, al balcó d'aquest pis hi lluvia -a desgrat del sotsinspector dels Mossos- un gran símbol okupa. Persones empeses i arrossegades escales avall i l'ús de radials, cisalles, percussors, cordes d'escalada, escarpes i martells van ser la constant durant sis hores de despropòsit. Mentrestant, des d'un pis veí, la megafonia feia ressonar cançons tan adients com "Què llua aquesta gent", "L'estaca", "Torna, torna Serrallonga" o "El meravellós món del circ". A quarts de dues del migdia, els policies van marxar -exhausts després de suar la cansalada- i les okupants sobreien, contentes d'haver pogut escriure el guió de l'últim capítol d'un any de vida a La Teixidora. La llavor ha quedat plantada.

, així està el pati

COLLSEROLA · LES ENTITATS ECOLOGISTES DENUNCIEN MÉS DESGAVELLS URBANÍSTICS ABANS DE LA PROTECCIÓ DE LA SERRA

DEPANA proposa 1.270 hectàrees més per al futur Parc Natural de Collserola

FLICKR

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

L'entitat ecologista Llga per a la Defensa del Patrimoni Natural (DEPANA) ha presentat una proposta de delimitació del futur Parc Natural de Collserola que augmenta 1.270 hectàrees els límits actuals del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN). Amb aquesta proposta, el parc natural tindria 8.827 hectàrees d'espais d'alt interès natural que garantirien la seva connectivitat i millorarien la seva biodiversitat fonamentant-se en els valors naturals, ecològics, culturals

i socials de la serra metropolitana. En aquest sentit, l'entitat ecologista destaca el fet que més d'un terç de les brolles i més de la meitat dels conreus es troben fora del parc. Així, DEPANA vol incloure nous espais d'interès ecològic i connectors situats al voltant del parc i, la vegada, evitar el creixement urbanístic a les zones qualificades com a urbanitzables on encara no s'han fet construccions.

La declaració de Collserola com a Parc Natural, jurídicament parlant, s'ha convertit en un llarg estira i arrossa entre els governs i les entitats ecologistes. La darrera fase es

DEPANA vol evitar el creixement urbanístic a les zones urbanitzables on encara no s'han fet construccions

va iniciar el febrer de 2005 quan la Conselleria de Medi Ambient va anunciar que apostava "per ampliar

un 16% la superfície del Parc" i es va disposar a declarar aquest espai Parc Natural. Quatre anys després, no només hi hagut retràs en la declaració i diverses reclamacions veïnals han quedat fora, sinó que s'han incomplert els estudis tècnics de la pròpia administració. Bìdlegs i ecologistes coincideixen que una protecció real només és possible si s'anul·len els projectes urbanístics, s'amplien el límits del Parc per fer-los coincidir amb la realitat ecològica de la serra i es creen espais associats per obrir corredors biològics que trenquin l'aïllament del massís. Collserola és un parc forestal des de

l'any 1976 i, des de 1987, compta amb un pla especial d'ordenació. Fa un any, el conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, es va comprometre a declarar la serra de Collserola com a Parc Natural abans que acabés el 2008. Algunes veus creuen que sembla que el Govern estigui avisant els diferents ajuntaments perquè s'afanyin a aprovar urbanitzacions i requalificar terrenys abans no sigui massa tard. És per això que les diferents associacions i col·lectius ecologistes volen el blindatge de la serra i DEPANA ha presentat públicament el seu projecte de futur parc de Collserola.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Un 'altre despropòsit' abans de la declaració del Parc Natural

La Plataforma Cívica en Defensa de Collserola (PCDC) es va oposar fa tres anys al projecte urbanístic a l'interior i al voltant de Collserola amb l'objectiu que l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) desistís de tramitar-lo. El projecte de gran abast -que comprèn una àrea que va de Molins de Rei fins als límits del Mas Lluhí, a Sant Just-suposa una pèrdua notable de sòl forestal (26 hectàrees) a favor de sòl industrial, un nou viari d'accés a la cimentera, més equipaments, habitatges i jardins. No obstant això, segons el Departament de Medi Ambient, aquestes requalificacions no fan perdre cap metre quadrat de zona protegida. L'any 2006, Alnus-Ecologistes de Catalunya va presentar suggeriments a l'avantprojecte perquè es desprogramés el nou vial que hauria de passar per l'entorn natural del Torrent del Duc fins arribar a la cimentera. De fet, a Sant Feliu hi ha un ampli moviment que lluita contra els efectes d'aquesta empresa agrupat en la plataforma Aire Net.

Aquests suggeriments també s'oposaven a la requalificació del sòl forestal en jardins, ja que aquesta modificació es donava en unes zones que actualment formen part del Pla Especial d'Interès Natural de la Generalitat i la Xarxa Natura 2000. Al ple municipal del novembre de 2008, l'Ajuntament de Sant Feliu va desestimar totes les propostes ecologistes. El consistori llobregatí va argumentar que el tractament final d'aquells terrenys serà similar, però Alnus tem que aquestes zones jardí es tractin tal com s'està fent amb la Xarxa Natura 2000 d'Espugues de Llobregat -inclosa dins el pla Caufec- o que en altres modificacions es requalifiquin les zones verdes en urbanitzables, cosa que fan continuament els ajuntaments metropolitans. Les entitats ecologistes presentaran al·legacions al projecte promogut per l'estafador de fons públics i president de la patronal del Baix Llobregat, Paz Dorado (veure DIRECTA 123), ja que ho consideren "un altre despropòsit a l'espai natural de Collserola, abans de la declaració del Parc Natural que no arriba mai i que servirà de poc".

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Un abocador frena el Centre Direccional

El govern d'ICV-EUIA de Cerdanyola del Vallès (Vallès Occidental) haurà de modificar el projecte del Centre Direccional a causa de la magnitud dels abocadors de Can Planes. El partit va fer onejar el missatge de la sostenibilitat ecològica i, per això, el 2003 va rebre molts vots de la gent que s'oposava a un dels plans urbanístics més grans de Catalunya (4.000 habitatges, equipaments esportius i un polígon científic en 340 hectàrees), al bell mig de la plana agrícola vallesana, corredor biològic i pulmó vital per la biodiversitat de Collserola. Aviat ICV-EUIA es va permetre promocions urbanístiques, però no van resoldre la *patata calenta* que amagava un informe del govern sortint, que anunciava contaminació greu del sòl de les aigües subterrànies i de l'aire amb substàncies nocives per la salut. Allà on es pretenia construir els habitatges, hi havia tres abocadors de residus de tot tipus que havien estat actius durant tres dècades -fins el 1995- i que s'unien al subsòl fins arribar a una superfície de setze hectàrees i a una profunditat similar a un edifici de set plantes. L'alcalde Toni Morral i la Generalitat van callar i van anar tramitant el planejament urbanístic,

mentre la població de Cerdanyola recorria a la fiscalia de medi ambient i s'iniciaven diligències d'investigació, que van espantar el govern local. L'exigència d'informació pública ha derivat en els darrers estudis que confirmen el greu problema.

Segons les entitats ecologistes com Cerdanyola Sense Abocadors, les solucions urbanístiques proposades són pedaçes, ja que l'Ajuntament vol tancar els abocadors amb formigó per sobre i pels costats (no per sota perquè hi ha dos aqüífers) i fer els pisos al voltant del que seria un parc públic, però amb gasos i lixiviat tòxic. Les entitats demanen que es declari sòl contaminat, que els residus es descontaminin *in situ* per no haver-los de traslladar a cap altre lloc i que s'apliquin totes les mesures necessàries per garantir la salut de la població. Només proposen que es traslladin de forma extraordinària quan la tecnologia necessària estigui ubicada en un altre lloc. Segons fonts ecologistes, aquesta opció -cara i lenta- no ha estat gens estudiada, la descarten perquè és incompatible amb les presses per construir i el cost de resoldre-ho.

CRISI ECONÒMICA... l'entendem?

>>> La DIRECTA us ofereix una sèrie d'entrevistes per entendre les causes i les conseqüències de la crisi a través de la interpretació que en fan economistes, sindicalistes, cooperativistes i treballadors. A més, volem oferir un espai de reflexió a l'esquerra alternativa per expressar propostes per fer front a la crisi i enfortir la resposta dels moviments socials als Països Catalans i arreu del món.

, així està el pati

JOSEP BEL, MEMBRE DE LA COORDINADORA DEL SINDICAT COBAS I DEL COMITÈ D'EMPRESA DE TELEFÓNICA

“Cal que totes les precàries i precaris s'uneixin i es recolzin per poder fer mobilitzacions fortes al carrer”

Josep Bel (Barcelona, 1960) és un treballador nat que coneix la història del sindicalisme a l'Estat espanyol i a Europa com el palmell de la seva mà, ja que sempre n'ha estat un membre actiu. Bel és una persona crítica que forma part de la Coordinadora del sindicat de base Cobas, però que prové del sindicalisme institucional, d'on va sortir per cames. Treballa a Telefónica, on també lluita des del comitè d'empresa pels drets dels treballadors i les treballadores.

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

En el context de crisi global -estructural- que vivim, per què la resposta sindical no és global? Seria més eficaç, no?

Sí, però fonamentalment hi ha un sindicat europeu, la Confederació Europea de Sindicats, que aposta per les postures més reformistes, dialogants i negociadores. El sindicalisme que havia estat més de classe, més combatiu -aquí tenim CCOO i UGT-, ara forma part de la confederació i defensa les seves postures. I, fins ara, l'única cosa que han fet aquests ha estat organitzar una petita resposta amb una mobilització de 10 minuts contra les 65 hores. Nosaltres vam dir que no, que s'havia de sortir de manera sostinguda al carrer, en coordinació amb d'altres sindicats de base d'Itàlia, de França, de Grècia i de Portugal, amb els quals normalment ens trobem en reunions específiques o als fóruns socials europeus i mundials.

El sindicalisme alternatiu té força a Europa? Existeix una xarxa entre vosaltres?

Sí, el sindicalisme de base està agafant cada cop més força a Itàlia i a França. A Itàlia, el sindicat més gran té 700 mil afiliats i també hi ha dos grups més petits que es diuen

“Estaria bé fer una vaga general europea per exigir que els milers de milions d'euros no vagin a parar als bancs sinó a les persones”

Cobas. Tots han sortit del sindicalisme institucional per reconstruir el sindicalisme de base. Allà, per exemple, sí que han fet dues vagues generals i a França també han fet mobilitzacions. A Grècia han sorgit més espontàniament del jovent, però també n'hi ha d'altres d'organit-

zacions. No tenim una xarxa europea de tots els sindicats alternatius de base, però sí que estem coordinats amb reunions puntuals cada any per fer coses conjuntes.

L'interessant seria que hi hagués una moguda global, però sí no ho hem pogut fer ni per aturar les 65 hores -una normativa que ara s'està rediscutint i que d'aquí tres mesos tornaran a presentar amb un altre redactat- és perquè no hi ha acumulació de forces suficients per fer-ho. I el que s'està fent són accions conjuntes i unitàries en l'àmbit de Catalunya, en l'àmbit d'Itàlia o en el àmbit de França, però encara no es té prou força. Estaria molt bé una vaga general europea per exigir que els milers de milions d'euros no vagin a parar als bancs, sinó a les necessitats de les persones i a les qüestions socials.

Com s'ha construït des de la legalitat la desestructuració laboral i la fragmentació de la classe treballadora?

Normalment sempre es fa a partir de reformes legals laborals, que acostumen a ser el canvi d'una llei per una altra de pitjor. Abans no existien les ETT i, durant l'època en què el PSOE va dir sí a les ETT, aquest model es va estendre molt. Després van sortir les empreses de serveis. Com que no existeix un conveni col·lectiu de serveis que exigeixi un salari digne, moltes empreses opten per ser una empresa de serveis i aplicar el salari mínim, en lloc d'un salari de conveni més alt. I les reformes laborals han estat moltes. Abans no hi havia tanta varietat de contractes temporals, ho va fer el PSOE als anys 80 i 90 amb diferents decrets llei. També van abaratir moltíssim el cost dels acomiadaments. Però hi ha altres aspectes propis del tema mercantil. Per exemple, es va fer una reforma de la llei concursal: si una empresa es queda sense *peles*, qui té dret a cobrar primer del que queda de la venda del local o la fàbrica ja no són només els treballadors, sinó també d'altres creditors, encara que siguin empresaris o banquers rics. Abans, el primer eren els treballadors. I també hi ha altres coses que no depenen de la llei sinó de l'organització del treball. Per exemple, que una empresa tingui fàbriques a deu països i actui com a empresa en xarxa i que, dins d'un mateix país, tingui quinze filials d'aquests deu països és

LAIA GORDI

una segmentació de l'organització del treball que fa que costi més agrupar els treballadors. I això empitjora més amb les diferències contractuals: contractats, subcontractats, autònoms...

Quins nivells de treballadors podríem establir?

El fix que té un contracte indefinit i un salari amb conveni propi i d'empresa, que pot estar cobrant 1.800 euros mensuals quan ja porta una sèrie de lluites i de conquestes. En el sector

“Els immigrants pateixen més perquè són objecte d'una doble explotació”

del metall, per exemple, tens la SEAT, que té setze pagues. Però també hi ha “la Caixa” -que té més de setze pagues l'any- o Telefónica, que en tenim quinze. El normal per un treballador que no té conveni d'empresa en un centre on no hi ha hagut lluites és que tingui un conveni de sector, de la construcció, del metall, del comerç, etc. Aquests tenen catorze pagues i normalment estan al voltant dels mil i pico euros al mes. I després hi ha els temporals o precaris pel salari o pel tipus de contracte. Molta gent que té

un conveni del sector del comerç -dependents de botigues, dels súper- és *mileurista*. També del sector de l'hostaleria. Això és el que més predomina: el *mileurisme*. Després hi ha gent que és autònoma o que està subcontractada. Aquestes persones normalment han d'estirar la jornada laboral per sobre de les 60 hores setmanals si volen superar el *mileurisme* i endur-se 1.500 o 1.800 a casa. I, finalment, hi ha els immigrants, que són els que estan patint més perquè són objecte d'una doble explotació. Pateixen l'amenaça del “bé, ja ho saps, si no et renovo el contacte temporal hauràs de tornar al teu país, no? I, per tant, faràs el què jo et demano” o es converteixen en al·legals.

Pensens que cal tornar a la sindicació obligatòria?

Dona, clar... Fer-ho per la força potser no és la solució. El millor seria convèncer la gent perquè tingués consciència de classe, això seria l'ideal. Ara bé, hi ha països nòrdics que tenen una legislació que obliga la gent a estar afiliada si vol gaudir dels drets dels convenis del treballadors. Però això no vol dir que allà no comenci a estendre's la precarietat també. Els empresaris utilitzen altres fórmules a través de les multinacionals. De fet, el capital financer fa un xantatge continu als drets dels treballadors i els diu: “Bé, si aquí no accepteu reduir salaris o comissions, deslocalitzo l'empresa i me'n vaig a un altre país”, i a

sobre, tots els governs recolzen els executius de multinacionals que fan això. Aquest és el dèficit de l'esquerra institucional, que accepta aquest xantatge i es posa a pactar. Montilla amb la Nissan, Montilla amb la Seat... Fent sempre el que demana, donant-li subvencions, terrenys, ajudes... I després sempre acaben deslocalitzant quan veuen que l'única solució és construir cotxes a la Xina. Per tant, és un problema que s'hauria d'afrontar des de

“El capital financer fa un xantatge continu als drets dels treballadors: si no accepteu reduir salaris, deslocalitzo”

l'organització dels treballadors. Cal que tota la segmentació pugui unificar-se, que no només es facin sindicats d'aquella empresa o d'aquell sector, sinó que totes les precàries i precaris del segment que sigui s'uneixin i es recolzin els uns als altres per poder fer mobilitzacions fortes al carrer. I també una modificació de les polítiques de l'Estat -de les institucions- per no sotmetre's a aquest xantatge del capital.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

BÒSNIA I HERCEGOVINA · VJEKOSLAV VUKOVIC, MEMBRE DEL MINISTERI DE SEGURETAT, ÉS PROPER ALS EUA

Croàcia deté un alt càrrec bosnià amb explosius i l'acusa de terrorisme

Predrag Zvijerac
Sarajevo

Vjekoslav Vukovic, cap del Departament d'antiterrorisme i lluita contra el crim organitzat del ministeri de Seguretat de Bòsnia i Hercegovina, va ser arrestat a Croàcia carregat d'explosius. Presumptivament i segons ell, ajudava una organització criminal que planejava posar un cotxe bomba per matar els líders d'una altra organització criminal. La policia croata, per la seva banda, que no ho veu de la mateixa manera, hauria frustrat el pla amb la seva detenció i l'acusació de terrorisme. A Bòsnia i Hercegovina la notícia ha caigut com un gerro d'aigua freda, especialment per al Ministeri de Seguretat de l'estat balcànic.

Explosius i pistoles

De fet, Vukovic és la mà dreta del ministre de la seguretat bosnià Tarik Sadovic. El detingut, que serà processat a Croàcia perquè té doble nacionalitat, va ingressar a la presó davant la consideració d'alt risc de fuga per part de la policia croata. La portaveu de la Cort de Rijeka, Sandra Juranovic, va explicar que encara no hi ha data de judici perquè el cas es vol processar conjuntament amb els d'Ivan Filipovic i Robert Dragin, també acusats i detinguts en la mateixa operació. El jutjat Cantonal de Rijeka –el jutjat de la regió– és qui porta el cas i, segons la seva portaveu, "s'hi començarà a treballar molt aviat i amb diligència". D'altra banda, i segons Vukovic, la seva missió era vendre explosius i pistoles a Filipovic i Dragin per valor de 5.000 euros i utilitzar-los per cometre un assassinat. Un altre dels fets que destaquen és que l'advocat de Vukovic, el croat Ante Nobilo, és molt conegut per la seva defensa del criminal de guerra Tihoimir Blaskic al Tribunal de la Haia.

"Me n'estic anant a Rijeka, demà hi seré i m'incorporaré a l'equip defensor", va afirmar Nobilo per telèfon als periodistes. Però encara són més interessants les declaracions i la situació a Bòsnia i Hercegovina, especialment al Ministeri de Seguretat.

El ministre: "Vukovic és proper als americans"

Davant dels fets, el ministre de Seguretat bosnià, Tarik Sadovic, va explicar a la premsa que no vol prejudicar, ja que la cort és qui ha d'investigar, jutjar i demostrar si el seu ajudant és culpable o no. Sadovic va lamentar que "desafortunadament, aquest cas està arruïnant completament el sistema com hem estat treballant durant

"Si tot el que diu el demandant és correcte no serà bo per Bòsnia i Hercegovina, perquè ell era el líder de l'equip antiterrorista", va assegurar Spiric

els últims anys; Vukovic era el president de la comissió que revisava les peticions de ciutadania (de sol·licitants provinents de països asiàtics, africans i en conflicte, molts d'ells considerats possibles membres d'organitzacions violentes). També era membre del departament antiterrorista i un dels representants de Bòsnia i Hercegovina a l'organització contra el crim organitzat i anticorrupció GREKO. Ara tota la seva feina és qüestionable".

Vjekoslav Vukovic, cap del departament antiterrorista de Bòsnia

D'altra banda, un aspecte més sospitos és que Vjekoslav Vukovic es va trobar amb el diplomàtic americà Raffi Gregorian just abans de marxar cap a Rijeka. Gregorian és la mà dreta de Miroslav Lajcak, cap de l'Oficina de l'Alt Representant Especial de la Unió Europea per a Bòsnia i Hercegovina (OHR/EUSR). La trobada també ha estat confirmada pel ministre bosnià de Seguretat. "Vukovic es troba regularment amb Gregorian. Era una persona molt propera als cercles de la intel·ligència americana i d'altres estructures al nostre país i –sí– aquell dia es va trobar amb Raffi Gregorian, l'ajudant de l'Alt Representant Miroslav Lajcak", va afirmar el ministre Tarik Sadovic.

Un mal missatge per la UE

El primer ministre de Bòsnia i Hercegovina, Nikola Spiric, també va comentar el cas i va demanar respostes. "Si tot el que diu el demandant és correcte no serà bo ni per Vukovic ni per Bòsnia i Hercegovina, perquè ell era el líder de l'equip antiterrorista i de lluita contra el crim i, ara, se l'acusa de formar-ne part. És un molt mal missatge per la gent de Bòsnia i Hercegovina, pels nostres socis de la Unió Europea i pel món", va afirmar Spiric en una conferència de premsa a Sarajevo. Spiric també va confirmar la connexió entre Vukovic i els diplomàtics (americans) a Bòsnia i Hercegovina.

Després de l'acord de Dayton signat el 1995, totes les persones que s'elegeixen a través de comicis i les

que treballaven en posicions com el Ministeri de Seguretat són –o haurien de ser– comprovades per l'OHR/EUSR. "No sé quins mecanismes utilitzen, però –això segur– si totes les acusacions contra Vukovic són veritat, n'hem de trobar uns altres", va dir Spiric. La portaveu de l'OHR/EUSR, Ljiljana Radetic, per la seva banda, no va voler comentar les declaracions del ministre de Seguretat bosnià, Tarik Sadovic, sobre l'amistat entre Vukovic i Gregorian i va passar la patata calenta al·legant que l'OHR/EUSR revisa els candidats a ministres però no d'altres alts càrrecs dels ministeris. "És una feina de l'agència estatal bosniana (ADS), no nostra", va dir Radetic.

>>> Spiric, primer ministre de Bòsnia; Tarik Sadovic, ministre de Seguretat bosni; i Raffi Gregorian, oficial de l'Alt Comisariat de la ONU

BOLÍVIA · EL NOU TEXT ÉS CONSIDERAT UN AVENÇ HISTÒRIC COMPARABLE A LA INDEPENDÈNCIA

La veu indígena triomfa amb l'aprovació de la nova Constitució

Marcelo Salles
Editor de www.fazendomedia.com
La Paz

El 25 de gener, el poble bolivià va ser consultat per primera vegada en 183 anys de vida republicana sobre la Constitució del seu país. El nou text va ser aprovat amb el 60% dels vots. En una altra pregunta, el poble va decidir que la màxima extensió que pot tenir una mateixa propietat rural és de 5 mil hectàrees -l'altra opció eren 10 mil hectàrees. Totes les organitzacions d'observadors internacionals i la Cort Nacional Electoral van confirmar la transparència del procés electoral.

El poble bolivià va ser consultat per primera vegada en 183 anys de república sobre la Constitució

Així, 3.891.397 ciutadans van ser cridats a les urnes per expressar si recolzaven o no una Constitució que proposa una Bolívia plurinacional, orientada a la integració indígena i social i amb autonomies. La participació va ser de prop del 85%. "La població hi va anar, disciplinadament i majoritàriament, per complir amb la seva obligació democràtica, això és ponderable", va afirmar el president de la Cort Nacional Electoral (CNE), José Luis Exeni.

Observadors de l'Organització d'Estats Americans (OEA), el Mercosur, l'Unasur i la Unió Europea també van ser unànimes a l'hora d'afirmar que el referèndum ha complert amb els patrons internacionals i les lleis nacionals amb exit i que la voluntat del poble bolivià ha estat absolutament respectada.

El resultat oficial serà divulgat el 10 de febrer. De totes maneres, el poble bolivià ja commemora la victòria del sí, en base a les enquestes a boca d'urna fetes per emissores de ràdio i televisió, privades i estatals, com es fa tradicionalment al país.

Des de la declaració d'independència de 1925, només s'han convocat cinc referèndums populars, dos dels quals -el 40%- s'han dut a terme durant l'actual administració del president Evo Morales Ayma, que el 22 de gener va celebrar els tres anys de gestió al Palácio Quemado.

D'acord amb el procés de revolució democràtica, ara Bolívia tindrà una Constitució capaç d'incloure els pobles originaris i garantir que els drets bàsics estiguin a l'abast de tots i totes. Segons el president Evo Morales Ayma: "Els serveis bàsics són drets humans i per això han de ser la prioritat del poble bolivià i no objecte de negocis privats".

Un altre punt important de la Constitució recentment aprovada és el respecte a la fulla de coca. Malgrat la seva tradició mil·lenària, el govern dels EUA afirma que el cultiu en terres bolivianes és responsable de l'augment de producció de cocaïna al món. A partir d'ara, la fulla de coca és considerada patrimoni cultural de Bolívia.

Els canvis previstos a la nova Constitució són tan significatius que són motiu de comparacions històriques. "Vivim un moment transcendent, tant important com el 1825 (independència) i el 1952 (primeres nacionalitzacions). Aquesta nova Constitució ens obre una perspectiva d'un nou país", afirma el sociòleg Eduardo Paz Rada.

Diferències entre regions

Hi ha hagut diferències notables entre les diverses regions del país. El no va guanyar a Santa Cruz, Beni, Pando i Tarija -l'anomenada mitja lluna. El sí va guanyar a La Paz, Potosí, Oruro i Cochabamba. A més a més, el fet de la victòria del sí a les regions més rurals, i del no als centres urbans, és esgrimit per la dreta política, a l'oposició, que no accepta el resultat del referèndum.

El president del Comitè Cívic de Santa Cruz, Branco Marinkovic, va proclamar la victòria del no en cinc departaments i va afirmar que això els dona dret a plantejar un pacte d'unitat que passa per incloure les seves autonomies amb els estatuts que van aprovar a les seves consultes autonòmiques de 2008.

En un intent desesperat, el matí del diumenge 25, els opositors van començar a denunciar frau electoral i a exposar dubtes respecte el padró electoral, la tinta indeleble i la carnetització, mentre convidaven la població a complir amb el seu deure ciutadà. Alguns mitjans de comunicació, com l'emissora de TV Unitel, van dedicar llargs espais a aquestes denúncies.

El text evoca una Bolívia plurinacional per la integració indígena i social

Davant d'això, el representant dels observadors internacionals de Mercosur, el diputat brasiler Roisnha, va explicar que la tinta només és un mecanisme auxiliar de control i que un problema així no pot desqualificar un procés electoral: "És senzill, només cal mirar la firma. Si la persona ja ha firmat, no es pot votar una altra vegada".

Malgrat la victòria del sí en el total de vots, el sociòleg Eduardo Paz Rada creu que, aquest any, el govern i els moviments socials toparan amb dificultats una vegada més. Tanmateix, Paz Rada afirma que: "Els moviments socials tenen prou força per arcorral Santa Cruz, La Paz o qualsevol altre lloc del país".

JOSE LUIS QUINTANA

Instantànies del referèndum

, espai directa

Presentacions i parades

➤ (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

Participació a la Trobada Intergeneracional (dins el cicle Febrer Llibertari):

Dissabte 31 a les 19h.
Espai Obert
c. Violant d'Hongria 71, 1er. Barcelona.

Presentació de la Directa:

Dissabte 31 a les 11:30h.
Biblioteca de Figueres
Plaça del Sol 11

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua-Torrent de l'Olla, 99 | Infospai • Plaça del Sol, 19 | Taifa • Verdi, 12 | Distrivinyes • De l'or, 8 (plaça del Diamant) | QUIOSC Punt i Coma • Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu • Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Itaca • Pallars, 230 | Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera • Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa • Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo • Rubén Darío, 25 | Bar La Lira • Coroleu, 14 | Bar La Lluna • Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç • Plaça Comerç | Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10 | Trevol • Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris • Portlligat, 11-15 | Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes • Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta • Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal • Cera, 1 bis | La Rosa de Foc • Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom • Rambles | Quiosc Tallers • Rambles | Quiosc Canaletes • Rambles | Quiosc Hospital • Rambles | Llibreria Medios • Valldonzella 7 | SANTS Espai Obert • Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible • Riego, 35 | Terra d'Escudella • Premià, 20 | Teteria Malea • Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda • Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera • Psg. dels Arbres, 4 | Le Centro • Andreu Gerardà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103 | El Grillo Llibertario • Llinars, 44 | ESPARRIGUERA Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 • Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2 | La Màquia • Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida • Sicília, 97 | Bar Línea I • Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims • Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85 | L'HOSPITAL-LET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc • Plaça del Repartidor | La Resistència • Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya • Parc, 13 | La Falcata • La Panera, 2 | Quiosc Discom • Alfred Penrenya, 64 | Espai Funàtic • Pi i Margall 26 | La Vella Escola • Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves • Nou, 9 | MANRESA Bar Habana • Plaça Gispert | MOLINS DE REI Llibreria Barba • Rafael Casanoves, 45 | La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bar Kultur • Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Orador • Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPIÀ | Llibreria Recort • Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach • Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera • de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls • Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla • Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal • Sant Julià, 20

PROMOCIÓ! Cent sense tu són massa

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS!
PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

Cossetània
EDICIONS

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

kasba
MUSIC

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufü-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

editorial virus

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 40 números.

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Municipi _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa se compromet a no fer-ne servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

INTERNET

La revista electrònica 'El Web Negre' fa un any amb quasi 40 ninotaires satírics

La publicació comenta amb ironia l'actualitat del país cada dijous

Sergi Picazo

El *Be Negre* va ser una revista satírica editada setmanalment a la Barcelona de la Segona República. Més de setanta anys després, aquelles vinyetes editades en el paper groguenc de l'època s'han transformat avui en la pàgina electrònica *El Web Negre* (ElWebNegre.com) a Internet. L'humor polític, malgrat la seva progressiva marginació a la premsa de masses, mai no ha desaparegut. Fa quasi un any, tot just després de les eleccions espanyoles del 9 de març, quatre humoristes gràfics -KAP, Néstor, Bach i Puyal- i el periodista Josep Ignasi Gras van engregar aquesta revista virtual per comentar en clau crítica l'actualitat política cada dijous. Dels setze ninotaires inicials, la publicació ja n'afegia 36, entre ells un dels actuals coordinadors d'il·lustració de la DIRECTA, Jordi Borràs.

"Patir, potser patirem igual, però almenys no ho veurem tot tan negre". El manifest fundacional de la revista es manté perfectament vigent en l'actual context de crisi econòmica i

de malestar social: "Som negres, molt negres! És el color d'aquest país. Són negres els diners que fan anar amunt i avall els promotors immobiliaris i estan negres els aturats i els que no ho estan els fan treballar com a negres i ho tenim negre per arribar a final de mes". Certament, no podria ser més actual.

Ara, setmana rere setmana, han aconseguit convertir el seu web en una referència de l'humor crític a la xarxa. Malgrat que a Internet ja hi havia pàgines web d'algunes revistes -com la coneguda *El Jueves*- o d'algun programa humorístic de televisió, els promotors d'*El Web*

negre van veure un buit pel que fa a l'humor polític en català. Josep Ignasi Gras, un dels ideòlegs del projecte, explica que "la sàtira està molt abandonada als mitjans escrits" tot i que Catalunya té "una gran tradició" històrica d'humoristes polítics. A més, segons denunciava recentment Néstor -un dels dibuixants de la publicació- en una entrevista al diari *El Punt*: "En aquest país ens queixem de la bipolarització de la política i, en canvi, vivim en la monopolarització de l'humor. A banda dels grans, hi ha una colla de franciradors des d'una publicació o una altra, però en con-

junt, tots plegats, no som pas més que un grapat d'individus".

Del Cu-cut i el Papitu a Internet

La tradició satírica catalana contemporània, amb revistes que ja són mites com el *Cu-cut*, el *Papitu*, *L'Esquella de la Torratxa* i *El Be Negre* -que durant la Transició va canviar de nom en un intent de revifar-lo, amb *Potes Rosses*-, forma part de la història de la informació crítica del país. Els noms de Valentí Castanyes -que va assumir la direcció artística d'*El Be Negre*-, Avel·lí Artís-Gener *Tisner* i Francesc Fontanals *Soka* són els avis i referents de l'actual *El Web Negre*. La política catalana no s'assembla gaire a la de l'època republicana, la situació econòmica és diferent i les noves tecnologies han canviat radicalment la forma de comunicar-se. Mentre *El Be Negre* tenia com a objectius predilectes l'espanyolisme i les pràctiques dels escamots d'Estat Català i de l'anarquisme, avui *El Web Negre* es riu de Mariano Rajoy, de Convergència i Unió o de les lluites pel poder a ERC. Els temps han canviat, però l'humor continua viu.

> Ridiculitzen la campanya anti P2P

La campanya *Si eres legal, eres legal* feta pel govern espanyol per atacar l'intercanvi d'arxius per la via dels sistemes P2P amb programes com el conegut *Emule* ha quedat en ridícul. Per boicotejar-la, un grup d'internautes organitzat en un fòrum va decidir d'intercanviar en incloure missatges sense sentit a l'apartat de testimonis de ciutadans suposadament afectats per la pirateria. Un d'aquests missatges, firmat per un usuari de nom *Cunilingüista*, deia: "M'ho van explicar a l'escola, vaig entrar-hi i vaig baixar pel·lícules. Em van entrar virus i em vaig haver de canviar el CPU perquè els virus se'm van ficar al processador. No baixeu coses, són gent que posa coses dolentes dins dels arxius i et roben les dades, les fotos, els *rotos* i tot!!!!". Doncs bé, aquest missatge no només va passar el filtre de moderació i va ser inclòs entre els testimonis publicats a la web, sinó que -contra tot pronòstic- també va guanyar el concurs de testimonis contra la pirateria.

El missatge no tenia cap coherència. Per un virus no cal canviar cap processador -no poden afectar el processador físicament- i els arxius se s'intercanvien en programes P2P no són una trampa per incauts preparada per "gent que posa coses dolentes dins dels arxius". Fins i tot entre la llista de coses que se suposa que roben els malvats que posen "coses dolentes" als arxius s'hi inclou *rotos*, el nom de la mascota del fòrum des d'on es va organitzar tot.

Tot i així, Clara Mapelli, subdirectora de Propietat Intel·lectual i d'altres càrrecs de la mateixa administració com la consellera Carmen Caro i la cap del servei jurídic Teresa Perea, van considerar que el missatge sense sentit de *Cunilingüista* era el millor testimoni contra l'intercanvi d'arxius. EBA

PREMSA

Condecoren un periodista franquista el 70è aniversari de l'entrada feixista a Barcelona

Enric Borràs Abelló

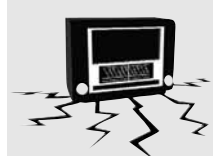
El dia que feia setanta anys de l'entrada de les tropes franquistes a la ciutat de Barcelona, el dilluns 26 de gener, el Ministeri de Treball espanyol va lliurar la Medalla al Mèrit del Tre-

ball a Carlos Sentís en un acte a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya, a Barcelona. Sentís és el periodista franquista més important que encara és viu. De jove va donar suport a la república, però quan Franco i les dretes espanyolistes es van rebel·lar contra el govern

republicà es va afegir a la revolta i va continuar al costat del bàndol franquista.

Sentís va desfilar amb les tropes franquistes per escenificar la presa de la ciutat i, pocs dies després de la invasió, el 17 de febrer de 1939, va escriure l'article *Finis Cataloniae* a *La*

Vanguardia, on es vanagloriava de la fi de la Catalunya de Companys i de l'inici de "la cataluña real". Durant la dictadura, va tenir diversos càrrecs, incloent-hi el de degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya i el de director de l'agència oficial de notícies (EFE).

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV 103.9FM** Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama 91.41FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Ràdio 90 101.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 100.8FM** Dènia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele 52UHF** Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | **Coettv Nou Barris** (Barcelona) coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'any decisiu per una Catalunya lliure de transgènics

Enguany s'endega la campanya Transgènics 0,0% i el Parlament decidirà si aprova la Iniciativa Legislativa Popular per prohibir els cultius transgènics

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

El moviment antitransgènics català no deixa marge per al dubte: *Transgènics 0,0%*. Sota aquest anunci, l'ADV Ecològica Gent del Camp, Transgènics Fora! i Som lo que Sembrem van presentar la campanya pel 2009 el 25 de gener a Valls (Alt Camp). La trobada va sembrar la llavor d'un calendari d'actes i iniciatives encarades a estendre la desobediència davant la nova normativa europea d'agricultura ecològica en vigor des de l'1 de gener -que permet fins un 0,9% de contaminació genètica en la producció ecològica certificada- i a avançar cap a una Catalunya lliure de transgènics. D'altra banda, el 2009 també és un any clau per la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) promoguda per Som lo que Sembrem per aconseguir que el Parlament de Catalunya prohibeixi els cultius transgènics i garanteixi l'etiquetatge dels aliments que en continguin. Previsiblement, el poder legislatiu farà pública la decisió cap al mes de maig.

Mentre el moviment antitransgènics rebutja l'existència d'organismes modificats genèticament (OMG), la setmana passada la Comissió Europea va anunciar que havia proposat autoritzar dues varietats

més de blat de moro transgènic. A contracorrent, hi ha set estats membres (França, Hongria, Itàlia, Grècia, Àustria, Polònia i Romania) que han prohibit aquest cultiu. Fent-ne bandera, l'Estat espanyol, que va aprovar el primer blat de moro transgènic el 1998 i, des d'aleshores, ha anat introduint nombroses varietats del MON810 -creat i patentat per la multinacional Monsanto- i s'ha convertit en el major productor d'Europa, amb prop de 80.000 hectàrees sembrades l'any 2008, segons la plataforma Transgènics Fora. Així mateix, Catalunya, juntament amb Aragó, és la comunitat autònoma amb més conreu transgènic. És per aquest motiu que s'hi ha forjat un ampli moviment antitransgènics que, enguany, obre un període de mobilitzacions en defensa de l'agroecologia i el dret dels pobles de decidir les seves pròpies polítiques agrícoles i alimentàries.

Fins ara, la decisió d'una part de la pagesia d'apostar per l'agricultura ecològica ha quedat truncada a causa de l'alt percentatge de contaminació de cultius. Alguns informes, com *La coexistència sigue siendo imposible* de Greenpeace, recullen testimonis de productors que han patit directament o indirectament la contaminació pel blat de moro de Monsanto durant l'any 2007. La

presència no desitjada de transgènics també afecta la ramaderia. L'any passat, ramaders ecològics del Pirineu van patir la contaminació del seu bestiar a través d'un pinso que estava certificat com a ecològic.

Ahora, els OMG s'envolten d'una incertesa sobre els efectes que poden causar en la salut. Segons l'Organització Mundial de la Salut, "és impossible fer una declaració general sobre la innocuïtat de tots els aliments genèticament modificats". Recentment, dos estudis provats en animals -un del Govern austríac i l'altre d'investigadors italians- han posat en entredit la seva hipotètica seguretat.

> Què és un transgènic?

S'anomena transgènic aquell organisme modificat artificialment mitjançant la introducció d'ADN extern en la seva línia germinal. El producte transgènic per excel·lència és la soja, però també n'hi ha d'altres, com el blat de moro -amb molta presència a Catalunya-, el tomàquet, el cotó o la patata. A més, ja s'experimenta amb gens animals.

Municipis i comarques declarades lliures de transgènics als Països Catalans

>>> Entre el 2005 i el 2008, 57 municipis i tres comarques s'han declarat lliures de transgènics. Tanmateix, aquesta voluntat política pren diferents graus de compromís en funció dels recursos que hi destina cada territori.

1 Catalunya Nord	39 SITGES
2 Illes Balears	40 VALLS
3 Alt i Baix Penedès	41 ANGUAMÚRCIA
4 Priorat	42 RIUDECANYES
5 ÀGER	43 RASQUERA
6 CAMARASA	44 FLUX
7 BALAGUER	45 HORTA SANT JOAN
8 ARTESA DE SEGRE	46 ARNES
9 CASTELLSÈRA	47 TORTOSA
10 PREKENS	48 ALDOVER
11 TARRIENA	49 ROQUETES
12 VILANOVA DE SEGRÀ	50 SANTA BÀRBARA
13 TORÀ	51 MASDENBERGE
14 MANRESA	52 ULLDECONA
15 FONOLLOSA	53 ALTA
16 SANTPEDOR	
17 CALDERS	
18 SANT SALVADOR DE GUARDIOLA	
19 CALLUS	
20 BERGA	
21 RIPOLL	
22 SANTA PAU	
23 OLOT	
24 BEGUR	
25 CELRÀ	
26 BLANES	
27 ARENYS DE MUNT	
28 SANT CEBRIÀ DE VILLALTA	
29 MATARÓ	
30 MASNOU	
31 LA GARRIGA	
32 LES FRANQUESES VALLÈS	
33 SABADELL	
34 RUBÍ	
35 MOLINS DE REI	
36 SANT BOI LLOBREGAT	
37 TORRELLES DE LLOBREGAT	
38 CORBERA DE LLOBREGAT	

111.448,97
HECTÀREES

de cultius ecològics als Països Catalans, segons dades del Ministeri d'Agricultura pel 2007

Dades de Som lo que sembrem

PILAR PALACIO SESÉ

Valls, inici de les mobilitzacions

La plataforma Transgènics Fora, Som lo que Sembrem i ADV Ecològica Gent del Camp van organitzar el passat 25 de gener la Jornada Antitransgènica a Valls (Alt Camp), en el marc de la Gran Festa de la Calçotada. Precisament, el Consell Comarcal de l'Alt Camp debat dimecres 31 de gener una moció per declarar la comarca zona lliure de transgènics. La jornada unitària de Valls vindrà seguida d'accions i actes descentralitzats al març i d'una setmana estatal de lluita, del 13 al 17 d'abril, que culminarà amb una manifestació unitària contra els transgènics a Saragossa.

ESTER CASAS, PRODUCTORA DE LLAVORS ECOLÒGIQUES

"La gent deixa de cultivar blat ecològic perquè sap segur que se li contaminarà"

Els casos de contaminació transgènica s'han multiplicat durant els darrers anys. Ester Casas, productora de llavors ecològiques de varietats locals d'horta a Les Refardes de Mura (Bages) no se n'ha salvat. El 2006, a través d'una contraanàlisi, va saber que la varietat de panís del *queixal* adquirida a través d'un pagès de l'Empordà i amb certificat del Consell Català de la Producció Agrària Ecològica (CCPAE) estava contaminada.

G.G.
cultura@setmanaridirecta.info

Com és possible que una llavor certificada com a ecològica estigui contaminada?

Nosaltres vàrem portar la varietat de blat a un laboratori que segueix el protocol acceptat i acreditat per la Comissió Europea. Estirant del fil, vam descobrir que la CCPAE havia fet les seves anàlisis en un centre sense acreditació de la UE. Vés a saber si amagaven els casos de contaminació... Jo volia fer una reunió informativa a

l'Escola Agrària de Manresa -on treballava- i em van dir que no la podia fer, que havien rebut trucades del conseller. El pagès tampoc no va voler estirar del fil perquè tenia por, però era l'únic que podia demanar les anàlisis a la CCPAE per comprovar-ho. **Com es va produir la contaminació?** El pagès cultivava aquesta llavor ecològica i té veïns que cultiven transgènics. A més, el pol·len del blat de moro vola més, es tracta d'una espècie al·logama, com també ho és la col o la ceba. Si hi ha una altra varietat de blat de moro a menys d'un

quilòmetre, hi ha molts números perquè el cultiu es contamina. **Les varietats locals ecològiques de panís estan en perill d'extinció?** Sí. Aquest any em sembla que només n'hi havia dues hectàrees. La gent que abans en feia n'està deixant de fer perquè sap segur que se li contaminarà.

La majoria de productes que consumim estan contaminats?

Segur. Tot el que arriba amb soja de l'Argentina o el Brasil és transgènic. Els porcs i les vaques de Catalunya també s'alimenten amb soja transgènica... perquè aquí gairebé no hi ha producció de pinso. A més, aquests productes contaminats no s'etiqueten. El problema gran vindrà quan també aprovin la colza i la soja transgènica, els tomàquets, les patates, les pomeres. De tot això, ja se n'estan fent investigacions.

MÚSICA

Crònica cantada d'una revolució

El segell català Tumbao Records publica una antologia de les cançons que van marcar la revolució cubana

Pere Pons
cultura@setmanaridirecta.info

Passa amb Veneçuela, passa amb Bolívia i ha passat també amb Cuba. Ens fixem amb el gest de líder, la seva xerrameca, el seu posat i ens oblidem de la gent, del poble, del ciutadà. Ens resulta més còmode jutjar l'aparença que no pas esbrinar, conèixer i aprofundir la complexa realitat. Instal·lats en la hipocresia de la socialdemocràcia subjugada a l'ultraliberalisme que ordenen els grans interessos econòmics i financers, no ens cansam de repetir -i al final ens ho creiem- que tenim la patent del mal menor i promovem, peti qui peti, la seva exportació. Tant ens fa que la història hagi deixat ben clar que cap societat pot créixer, desenvolupar-se i millorar si no ho fa per ella mateixa i a través de les seves pròpies necessitats, requeriments i recursos. Tot sovint fem servir termes com solidaritat, ajuda o globalització quan realment s'està encobrint la pràctica d'un neocolonialisme a base d'imposar un model únic, un sistema únic, un pensament únic. El nostre. Les actituds, les maneres i les decisions que no encaixin amb la nostra manera de fer són automàticament titllades de demagògues, populistes, totalitàries. Poc ens importa saber, per exemple, com ha pujat el grau d'alfabetització d'aquests països, com ha baixat la quota de pobresa i com s'ha anivellat per sota el repartiment de la riquesa, de manera que els rics -uns quants- són menys rics i els pobres -la immensa majoria- tenen garantit el mínim per sobreviure. Com s'ha dignificat la població indígena als pocs indrets on el genocidi sistemàtic no ha pogut

acabar la feina i com s'ha restituit l'orgull i l'autoestima d'uns ciutadans que en governs anteriors -presumiblement democràtics- no tenien altre remei que sotmetre's als dissenys dels cacics, els terratinents i els poderosos.

Pel que fa a Cuba, hem de celebrar amb rom i canya l'aparició d'un doble disc que, amb motiu dels cinquanta anys de la revolució cubana, recull cinquanta cançons que van acompanyar l'assoliment del somni que és la llibertat d'un poble. *50 Aniversario del Triunfo de la Revolución. Las voces que cantaron la libertad del pueblo cubano* és el títol d'aquest extraordinari àlbum recopilatori que ha editat el segell català Tumbao Records i que recull, per primera vegada de forma gairebé antològica, la crònica cantada d'un dels fets històrics més significatius de la segona meitat del segle XX. Acompanyat per un llibret amb text i arxíu gràfic sota la responsabilitat del productor Jordi Pujol, aquest llançament esdevé un material d'antologia imprescindible. Hi trobem les veus de Guillermo Portabales, Quinteto Rebelde, Celina y Reutilio, Rolando Laserie, Daniel Santos, Carlos Puebla, Celia Cruz, Pio Leyva, Joséito Fernández, Evelio Rodríguez, Carlos Quintana, Ibrahim Ferrer, Carlos Embale, Luis Caney, Cascarita, Ramón Veloz...

Que ningú s'equivoci. No es tracta, ara i aquí, de defensar un règim, el castrista, que no ha sabut adaptar-se als nous temps, que s'ha vist incapacitat per assolir moltes de les fites fonamentals que van omplir d'esperança l'ànim del poble i que ha deixat en un carreró sense sortida a compte d'un passat gloriós, un present neguitós i un futur temudament incert. Es tracta, senzillament,

50 Aniversario del Triunfo de la Revolución

Tumbao Records (2CD)
Guillermo Portabales, Quinteto Rebelde, Celina y Reutilio, Rolando Laserie, Daniel Santos, Carlos Puebla, Celia Cruz, Pio Leyva, Joséito Fernández, Evelio Rodríguez, Carlos Quintana, Ibrahim Ferrer, Carlos Embale, Luis Caney, Cascarita, Ramón Veloz.

de sentir les veus d'uns homes i unes dones que porten la música a la sang i que canten pel dret de viure i de ser lliures. Cançons de combat i de lluita, d'amor i companyonia, d'esperança i de victòria. És la crònica musical d'una gent honesta i sincera que, a peu de trinxera, creia en un somni sense saber encara que per molts d'ells podria convertir-se en un malson. Un document inapèl·lable que hauria de servir com a testimoni en el desguàs d'una revolució on, si hi ha d'haver algú que mereixi ser absolut per la història, no són els seus mandatariis ni altres pròcers nousinguts, sinó el poble ras que va posar lletra i música al seu anhel de llibertat.

MÚSICA

Arrenca l'Expressió Directa amb els concerts de Conxita i Safanòria

ROSER ORTIZ

Àgata Casas, cantant del grup Safanòria, actuant al cicle Expressió Directa

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Prop de 200 persones van assistir, el divendres 23 de gener, al concert inaugural del cicle Expressió Directa, organitzat pel setmanari DIRECTA i el centre cultural La Farinera del Clot. El recital dels grups Conxita i Safanòria va ser el tret de sortida d'un cicle de concerts que neix amb la voluntat de dinamitzar l'escena alternativa i de donar veu a bandes que no tenen espai als mitjans de comunicació.

Els responsables d'inaugurar la primera edició del cicle van ser el grup de Sabadell Conxita, encapçalat per la cantant i compositora Helena Casas. La banda va presentar les cançons del seu segon disc, *Santa Rita, santa Rita* (Gaztelupeko Hotsak, 2008) davant d'una platea plena, tant de seguidors incondicionals com de persones que s'aproximaven per primer

cop a la seva particular proposta. Per la seva banda, Safanòria va presentar les cançons del seu primer disc encara inèdit, *Safanòria* (Propaganda pel Fet!, 2009). Una proposta eclèctica, amb temes que poden anar del rock al reggae, passant pel hardcore o els ritmes sincopats, amb algun apunt *folkie* en versions com "Mareta" o "A la muntanya". El quartet encapçalat per la cantant Àgata Casas va deixar clar que són un dels grups de l'escena independent més interessants, a l'hora que també dels més desconeguts.

La festa va continuar amb posterioritat al bar El Brot, amb una sessió de Selectors Badabadoc a ritme de ié-ié i rumba.

El proper concert d'Expressió Directa portarà el folk punk a la Farinera, el proper 13 de febrer, de la mà dels Anita Miltoff, que presentaran per primer cop en directe les cançons del seu nou disc, encara inèdit, *Gràcia*.

MÚSICA

Inòpia

Les 4 estacions de l'arròs (Mésdemil)
Rock

Un àlbum complex, dinàmic i diferent del que s'esperaria d'un grup format en els cànons de l'ortodoxia metàl·lica. El segon treball dels valencians Inòpia sorprendrà als que van descobrir la banda amb *Latent* (DistriComú, 2005), un debut marcat pel hardcore i el metal més ortodox. La seva nova obra demostra una obertura de mires progressiva i un notable avanç a nivell tècnic. El fet que *Les 4 estacions de l'arròs* sigui un disc

conceptual, el situa en l'òrbita del rock progressiu. Alhora, però, les referències musicals més òbvies d'Inòpia cal cercar-les en el hardcore i el metal (amb influències de Faith No More o R.A.T.M.). Els diversos pals metàl·lics, però, són un instrument allunyat de les litúrgies pròpies del gènere i els situen al servei d'una història -o de múltiples històries, perquè aquest disc vol ser com una col·lecció de nines russes- colpidora i al·legòrica. ROGER PALÀ

, expressions

LLIBRES

El fracàs de la memòria

'Miedo a la memoria' desgrana les mancances i traïdories de la llei de la memòria

En aquesta foto se li van obrir artificialment els ulls a Franco

Si haguéssim de proposar una data com a punt d'inflexió del descàndid de la Transició, 1995 seria una de les millors candidates. Aquell any, el govern socialista de Felipe González negà el retorn pactat dels documents de la Generalitat que l'exèrcit facciós havia traslladat a Salamanca amb la intenció de fonamentar la repressió. No només això, a l'antiga capital franquista, les forces vives van organitzar una multitudinària manifestació en què l'acadèmic Torrente Ballester cridà que aquells papers pertanyien a la ciutat "per dret de conquesta".

Xavi Díez
cultura@setmanaridirecta.info

La Transició, mite fundacional del *restyling* democràtic d'un franquisme reconvertit en monarquia de partits, havia quedat en evidència. Passada l'efervescència (i el *desencanto*) dels setanta, els detentors del poder real fonamentat el 1939 -i no el 1978 com ens volen fer creure- han volgut

Impugnar la Transició a partir de la reivindicació de la memòria

deixar ben clars els límits de la democràcia. I una de les seves conegudes premisses és que "amb el passat, no s'hi juga". Coneguts els límits, perduda la por dels setanta i el silenci dels vuitanta, una veritable societat civil fonamentada en associacions locals, coordinadores, iniciatives particu-

lars i descendents a la recerca dels seus desapareguts van començar a indagar espontàniament, sobretot la recerca dels avantpassats *morts sans sepulture*. Amb el suport de la legislació internacional i les dificultats posades per les administracions, s'ha iniciat un procés anomenat de *recuperació de la memòria històrica* que no representa altra cosa que desenterrar els crims d'estat -encara impunes-, on les continuïtats jurídiques (encarnades simbòlicament per la bandera, l'himne i la monarquia) converteixen l'actual règim de Segona Restauració en còmplice franquista.

L'herència franquista

Aquesta és la idea general elaborada per un ampli espectre d'historiadors, sociòlegs i periodistes que, al llarg d'aquesta darrera dècada i enmig del silenci oficial, ens dediquem a impugnar la Transició (i la seva traducció democràtica insuficient) a partir de la reivindicació de la memòria. El llibre d'Octavio Alberola i Fèlix Villagrasa, en tot cas, té la virtut d'explicar i analitzar ambdós processos. El d'una Transició limitada i limitadora i el d'una recuperació de la memòria

Miedo a la memoria.

Historia de la Ley de Reconciliación y Concordia.

Octavio Alberola
i Fèlix Villagrasa.
Flor del Viento,
Barcelona, 2008.
306 p.

culminada de manera decebedora amb una llei (promesa electoral de Zapatero) que representa l'enèsima demostració que és difícil trobar diferències entre els guanyadors de 1939 i els poders fàctics actuals. I entre aquells que van renunciar al retorn a la república (l'esquerra incorporada) encara hi ha menys interès a destapar les vergonyes institucionals. L'hereu de Franco camina despulat, encara que a tots ens hagin convençut que les vestidures democràtiques esdevinguin una combinació insuperable. Alberola, Villagrasa i una llarga llista de dissidents ja fa temps que denunciaven que el monarca, cap visible de l'Estat, va amb el cul enlaire. I els anys pesen més que els quilos.

Tot i que, en ocasions, el llibre resulta excessivament numeratiu i factual -i, precisament per això, perquè ens recorda fets recents i viscuts que l'allau informativa quotidiana ens havia tapat-, té la capacitat d'empenyar i agitar. S'entén, doncs, el títol. Espanya té por de la memòria perquè el passat és ple de misèries i el futur, d'incerteses. La dreta desautoritza els intents per retornar la dignitat robada a les víctimes, tot al·legant que destapar els secrets de família trencaria Espanya. L'Estat espanyol ja fa molts anys que està trencada. No hi ha reconciliació perquè no hi ha justícia. No hi ha justícia perquè hi ha silenci. Els problemes estructurals d'un antic imperi europeu perifèric persisteixen com abans. La memòria de debò pot representar un catalitzador que generi un ordre ben diferent, on qui sap si els últims passarien a ser els primers.

LLIBRES

Quan l'Iraq era un país

Bagdad Babylon Hotel

Dionisio Giménez
Edicions El Andén
Barcelona, 2008
Pàgines: 378

Sergi Picazo
cultura@setmanaridirecta.info

L a història de l'Iraq ha estat plena de guerres, patiments i dictadures, però també ha estat referent cultural i solidari per Orient i Occident. Aquests dos Iraq(s), el militar i violent i el culte i modern, s'uneixen a la novel·la *Bagdad Babylon Hotel*, del veterà periodista sabadellenc Dionisio Giménez. Aquest relat intrigant, proper a la novel·la negra, narra la vida i miracles de dues generacions d'una mateixa família de Bàssora, al sud de l'Iraq, durant els darrers trenta anys d'història del país: des del març de 1975 fins a la caiguda de Bagdad a mans de l'exèrcit nord-americà l'any 2003. La Història en majúscula -guerra, repressió política, ascens de l'islamisme, lluites populars, Saddam Hussein- es barreja amb la història en minúscula -la supervivència,

l'amor, el desamor, la joventut, la felicitat.

Probablement és l'única novel·la escrita en castellà que està protagonitzada per iraquians i ambientada a l'Iraq actual. L'autor, Dionisio Giménez, relata amb una minuciositat sorprenent els paisatges del Kurdistan iraquí, els carrers de Bagdad o les reivindicacions dels productors de dàtil de Bàssora. El detallisme denota l'esforç i la feina que hi ha al darrere: Giménez, com a periodista, va viatjar a l'Iraq en dues ocasions, sempre com a acompanyant de moviments solidaris i ONG. En realitat, tal com ell mateix explica, les primeres pàgines de la novel·la es van començar a escriure l'abril de 2003 en un hotel de la capital iraquiana. El veterà reporter, nascut a Granada i madurat als barris obrers de Sabadell, actualment treballa al setmanari *El Triangle*.

LLIBRES

La triple memòria biocultural

La memoria biocultural

La importancia de las sabidurías tradicionales

Víctor M. Toledo i Narciso Barrera-Bassols
Col. Perspectivas agroecológicas
Ed. Icaria, 2009
Pàgines: 232

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

En un univers que sovint ens pot semblar llunyà, tenim memòria biocultural. Una memòria rica i que, com a mínim, és triple: genètica, lingüística i cognitiva. S'expressa a través d'elements tan dispars com els gens, els sabers, les diferents llengües que parlem i -segons sostenen els autors- avui es troba representada i roman en mans dels pobles tradicionals i indígenes del món.

A partir d'aquí, apareixen els reptes. Per superar la caiguda del món modern, no només cal reconèixer aquesta memòria biocultural, sinó que també cal reaprendre tot el repertori d'experiències acumulades al llarg del temps. Recuperar les relacions amb l'entorn natural que ens envolta, comprendre aquella època de caveres i recordar la

llarga història de mimesis, adaptacions i col·laboracions amb la natura.

Seguint aquest mateix fil, la memòria esdevé font substancial i insubstituïble de tota consciència social i ecològica. Un element indispensable per posicionar-se davant el dilema central entre agroindustrialisme i agroecologia i per caminar i somniar amb una societat sostenible.

L'etnoecologia

A Víctor M. Toledo i Narciso Barrera-Bassols el tema no els resulta nou. Investigadors de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic, duen més de tres dècades explorant diferents sabers i pràctiques dels pobles tradicionals i indígenes del món. Amb tot aquest cúmul d'informació, processen i construeixen constantment la teoria i la metodologia d'una nova àrea del coneixement: l'etnoecologia.

ARTS ESCÈNIQUES

El retorn i el record d'Albert Vidal

'Performance' i creació urbana des dels 80 fins a l'actualitat

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Creador, actor, director i investigador escènic arriscat, Albert Vidal (Barcelona, 1946) ha tornat a l'acció amb *Joan de l'ós*, una adaptació interactiva i musicada d'aquest text de tradició anònima i de casa nostra. Mantinent l'estètica particular que sempre l'ha caracteritzat, Vidal s'atreveix amb un muntatge familiar que recupera ritmes i sons rescatats de la memòria popular. Un nou invent del creador de *L'home urbà* i de la *performance catalana* d'inicis dels anys 80 que va impactar de ple en els nous gèneres escènics.

Parc antropològic

Sovint tendim a identificar el mot *performance* a un esdeveniment o una acció moderna. No obstant això, els seus orígens daten de principis del segle XX, amb l'ús de la paraula per part dels moviments avantguardistes. Però no cal anar tan enllà per rescatar i identificar un dels personatges més destacats d'aquest *art en viu* dins el panorama escènic català. Albert Vidal es va estrenar en aquest gènere l'any 1983 amb *L'home urbà*, una espècie d'*alter ego* que desenvolupava accions a l'espai públic. Una d'aquestes, la intervenció estel·lar durant seixanta-quatre hores seguides al Festival Internacional de Teatre de Sitges.

Aquesta aparició li va servir per traslladar-la i ampliar-la a horitzons internacionals amb parada a diverses ciutats dels Estats Units, Europa i Àsia. També es va aturar a

Barcelona, on va protagonitzar una acció al Zoo de la Ciutadella, tancat de sol a sol dins una gàbia. Amb l'atenció de centenars de visitants, Vidal es va passejar durant tot el dia per l'habitable compartit amb tres ximpanzés i acompanyat per tots els estris quotidians de les llars humanes com ara televisors, equips de música, fogons... Tot plegat sota un gran rètol que l'identificava com a *Home (varietat urbana)*.

Consolidant aquesta perspectiva escènica, el 1986 es va atrevir amb *L'aparició*, una acció de carrer programada pel Festival Grec on l'actor s'enfilava sobre un cartell publicitari del carrer Pelai, a més de deu metres d'alçada, per confondre's i passar a formar part d'un anunci.

L'exploració del cos humà

Des dels seus inicis com a actor teatral als anys 70 fins a l'actualitat, Vidal sempre s'ha sentit fascinat pel cos humà. Un sentiment que el va conduir a viatjar a Àsia per endinsar-se al *butoh* i començar una aproximació als cants tel·lúrics com a part essencial en les seves creacions. L'aterratge d'aquesta experiència va ser a finals dels anys 80 amb sàtires sistemàtiques de la dualitat entre el bé i el mal. *Alma de serpente*, per exemple, va consistir en dues actuacions -a Barcelona i a Madrid- en les quals l'actor s'enterrava sota dues tones de sorra. El 1990, *Las malignas raíces del bien* va tornar a apostar fort amb l'excavació d'un forat enorme de vint-i-cinc metres de profunditat, al fons del qual restava Vidal, que era

agafat i tret per una grua enorme. El mateix any i amb l'atenció de milers de persones, el creador va estrenar *Cant tel·lúric* a Barcelona i a Sevilla. Un muntatge en el marc

de la construcció dels túnels de Vallvidrera i del Teatro Central de l'Expo 92 en què l'actor apareixia assegut en una posició de ioga, nu, cobert de fang i envoltat d'ossos

> La memòria de Joan de l'ós

Des d'antigues tonades de la Patum de Berga, a la Dansa de la Mort de Verges, el Ball del Drac de Granollers, la Clavellinera de Tarragona, el Vals Jota de Tortellà... Albert Vidal s'ha envoltat de coneixedors de les tonades anònimes populars catalanes per endolcir la rondalla d'en Joan de l'ós. D'aquesta manera, no només descriu i dignifica la tradició oral, sinó que recupera ritmes perduts en el llindar del segle XIX i els transmet amb percussió, viola i tarota. La posada en escena, adaptable per espais convencionals i també pels que no ho són, ajuda el públic a entrar ràpidament en un univers imaginatiu, amb decorats pintats a mà per l'escenògraf Jordi Castells. Una dramaturgia contemporània que respecta els orígens històrics de la narració i entra en simbiosi a l'univers de la *performance* tal com l'entén Vidal. Per sort i de moment, l'experimentació continua.

d'animals morts. Tal com afirmava a diverses rodes de premsa: "Un cop les forces tel·lúriques de l'indret es posin en funcionament, pot passar de tot".

ARTS ESCÈNIQUES

L'impacte de l'art dramàtic i temàtic

V *Cicle de Teatre-Fòrum*

Del 30 de gener al 24 d'abril, al Centre Cívic Matas i Ramis d'Horta (Barcelona)

E. B.
cultura@setmanaridirecta.info

Utilitzar l'art dramàtic com a eina de reflexió i d'intervenció social per construir quelcom diferent però, sens dubte, més just. Sota aquesta premissa, el grup Impacta Teatre presenta la cinquena edició del Cicle de Teatre-Fòrum. Al Centre Cívic Matas i Ramis del barri barceloní d'Horta i des del mes de gener fins a l'abril, quatre espectacles donaran forma a l'eix temàtic escollit enguany: la diferència. Serà durant quatre tardes de divendres, amb l'entrada lliure i una invitació a la participació.

Amb la idea de trencar els mites de la igualtat, Impacta proposa un repàs per diversos ítems actuals: el fet religiós, dones i estètica, l'homosexualitat i les orientacions sexuals i les minusvalideses. Tot plegat sense deixar al marge la tasca quotidiana i de compromís d'aquest grup format per psicòlegs, actors i actrius, que desenvolupa tallers i teatre-fòrums al llarg de l'any.

+ INFO

www.impactateatre.org

així EsTà EL pAti

RepOrtatGE iMPressIONS

dE dAlt a bAix

ObserVaToRI dels MITJans

La INdireCta

ExpResSIONS

DIRECTA

SUBSCRIU-TE ARA !

www.setmanaridirecta.info

La Maria de Vall

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Vall (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

FES SENTIR LA TEVA VEU

Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!

coordinadora obrera sindical

www.sindicatcos.cat

, expressions

CINEMA

Torna el cinema fantàstic amb comentari crític

El rebuig a la política de la por i la sensibilitat ecologista dominen les noves ficcions apocalíptiques en la cultura de masses nord-americana

Fotograma de 'El incidente'

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Des de l'ensorrament del World Trade Center novaiorquès, les interpretacions polítiques i sociològiques de les narratives nord-americanes s'han multiplicat. En aquest sentit, el gust per les ficcions apocalíptiques -una atracció sempre present al gènere fantàstic en el seu vessant més pessimista o misantrop-pot considerar-se una continuació lògica del trauma de l'11-S i de la poderosa imatge del col·lapse.

Si algunes lectures polítiques d'obres industrials semblen agosarades, altres films projecten missatges de manera evident i decidida. *La niebla* n'és un exemple. El film retrata les dissensions d'una sèrie de personatges tancats en un supermercat i la por que senten vers l'amenaça amagada rere una densa boira. Frank Darabont (*Cadena perpetua*) va recuperar una vella història d'Stephen King respectant en gran mesura l'original, però dimensionant intencionadament el personatge d'una fanàtica religiosa, Mrs. Carmody, que aprofita el sentiment de vulnerabilitat d'aquells que l'envolten per convertir-se en una cabdill teocèntrica. Els paral·lelismes amb el comandant en cap de l'Amèrica post 11-S són obvis, però a més Darabont canvia el desenllaç respecte a la novel·la per deixar més clar el seu missatge: no ens hem de deixar governar per la por.

Per camí, resta un entreteniment efectiu, amb les contradiccions inherents a un projecte a cavall entre la sèrie A i la sèrie B, entre l'abstracció i el gòtic. L'autoria literària marca ten-

dència i King mai no ha estat subtil. Però, finalment, *La niebla* resulta una recreació destacada de materials lovecraftians que, a més, remet a dos clàssics del cinema fantàstic amb tocs reflexius: *La noche de los muertos vivientes* i *Zombi*.

Ecologisme estrident

Amb *El incidente*, M. Night Shyamalan torna al comentari del món posterior a l'11-S -com ja havia fet a *Señales o El bosque*- i afegeix a la fórmula del cinema fantàstic amb tocs reflexius: *La noche de los muertos vivientes* i *Zombi*.

El punt de partida és interessant: arreu dels Estats Units se succeeixen suïcidis massius, primerament atribuïts a un atemptat impossible. El protagonista, un professor de ciències, intenta entendre l'origen del desastre per trobar un lloc segur. Amb aquest homenatge al cinema de ciència-ficció dels anys 50 -enjo-gassat i car-, Shyamalan es referma com a cineasta conscient que vol enriquir els seus artefactes d'entreteniment tot incrustant-hi discursos personals. Amb aires certament messiànics, Shyamalan adverteix que els humans estem matant el planeta i emfatitza el caràcter autodestructiu de la predicció mediambiental a través de l'escenificació d'un suïcidio colossal. Tot plegat amb els components habituals del cinema de gran catàstrofe: fugida dels nuclis de població i, en l'actualitat, el visionat torbador de l'apocalipsi en temps real per part dels seus mateixos protagonistes mitjançant televisors i pantalles de mòbil. Cinematogràficament, Shyamalan fingeix que està realitzant una pel·lícula de sèrie B i usa interpreta-

cions sobreactuades i altres estridències estilístiques que han enarrit la rebuda d'un film estimulants.

Ficcions a l'esquerra: 'El eslabón más débil'

Amb *El ejército de los muertos*, una crítica contundent a la instrumentalització política del patriotisme, Joe Dante va obrir camí perquè la sèrie de telefilms autoconclusius *Masters of Horror* emparés ficcions d'aire progressista en la seva segona temporada. Si John Carpenter va fer una *monster-movie* contra els moviments antiavortistes a *Pro-vida*, Dante va remetre's a un petit clàssic de la literatura de ciència-ficció, *The screwfly solution*, per tractar la violència masclista.

Per la seva banda, *El eslabón más débil* descriu els efectes devastadors d'una onada de violència sexista que s'estén com un virus. Sense excel·lir, el telefilm proposa unes correctes dosis d'entreteniment. El seu desenllaç desactiva en bona part el contingut social de la història, però a canvi ofereix una reflexió sobre la dubtosa legitimitat dels éssers humans per intervenir en l'ecosistema planetari.

FILMOGRAFIA EN DVD

Frank Darabont, *La niebla* (Manga Films, 2007)
M. Night Shyamalan, *El incidente* (Warner, 2008)
Joe Dante, *El eslabón más débil*, inclòs dins *Masters of horror*, temporada II volum III (Manga Films, 2006)

EL REBOST

D'herbes i remeieres...

Trementinaire muntanyenca

Trementinaire de l'altura que moreneta tens la pell i com les dones del temps vell portes cenyida la cintura. Duus botes xiques, de ginebra, trementina i suc d'avit i dalt l'espatlla un saronnet d'herbei del bosc i els cims del grebe. Quan neu d'hivern vesteix tes serres, vas resseguint veïnes terres amb el teu cant medicinal. Vas resseguint la terra plana, com una fada muntanyana que té un remei per cada mal.

Josep Ma Font Raventós

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

Aquesta vegada no parlarem d'herbes i prou. Amb la darrera entrega herbolària, el suat -i no per això menyspreable- *Julivert meu*, podem dir que ja hem ressenyat algunes de les herbes més comunes i conegudes per tothom. Avui volem destacar un altre ordre de coses relacionat amb les herbes i els seus usos. Volem rescatar l'ofici

de les trementinaires de la memòria col·lectiva, no només per la seva labor curativa i de transmissió d'uns coneixements que considerem valuossíssims... sinó també com a exemple de l'empenta de les dones muntanyenques davant les transformacions socioeconòmiques i culturals que afectaven el seu entorn, davant els temps difícils i les èpoques de *vaques flaques*, com les que s'acosten...

Les trementinaires

Sembla ser que l'ofici de trementinaire sorgeix a les valls d'Alinyà, La Vansa i Tuixent quan la pressió demogràfica de mitjan segle XIX va provocar l'exòde estacional de molts homes i dones cap a zones més riques. Davant d'aquesta situació i tenint en compte que vivien en una economia familiar agrícola de subsistència, moltes dones d'aquestes valls van decidir fer ús dels seus coneixements sobre les plantes, les seves virtuts medicinals i l'elaboració de remeis per poder tirar endavant i superar les dificultats econòmiques. I ho van fer convertint-se en remeieres ambulants, aprofitant la saviesa transmesa oralment per les seves mares i les seves àvies i fent-ne un ofici. Les tasques que duen a terme seguien el cicle natural de les estacions. A partir del maig i durant tot l'estiu, es dedicaven a recollir les herbes que assecaven a les golfes de casa. A ple estiu, s'enfilaven dalt dels pins per extreure la trementina i, a partir del mes d'agost, començaven a buscar bolets, que assecaven enfilats en tires de fil de cotó.

Cap a la tardor, les trementinaires iniciaven els seus viatges arreu de les comarques catalanes carregades amb pots de trementina, herbes, ungüents i remeis per "guarir i curar tots els mals". Deixaven les criatures a càrrec de l'home i de les àvies i elles baixaven cap a la plana, fins al mar, recorrent any rere any la mateixa ruta que les mares i les àvies, un secret molt ben guardat en pro de la bona marxa de l'ofici... i del negoci, és clar.

El nom els ve d'un dels remeis que tenia més popularitat, la trementina. L'essència de trementina s'obté per destil·lació de la resina de diferents espècies de coníferes. Es tracta d'un líquid oliós i incolor amb una olor molt característica. És la versió vegetal de l'aiguarràs d'origen mineral (petroli) que avui es comercialitza com a dissolvent i en la fabricació de pintures i vernissos. La trementina s'usava per elaborar diferents ungüents d'ús extern, molt utilitzats com a pegats contra dolors i afeccions musculars i articulars. També servien per tractar les picades d'aranyes i escurçons, les úlceres i les infeccions.

L'arribada de la medicina als nuclis rurals i la millora en la comercialització i distribució dels fàrmacs va provocar la desaparició d'aquest ofici a mitjan segle XX. Les darreres trementinaires van treballar més per guarir animals que no pas persones. Així doncs, els seus viatges es van restringir només a les zones més agràries. No acostumaven a entrar a les grans ciutats ni freqüentaven els mercats per vendre els seus remeis, ja que utilitzaven una relació més personal i directa amb la gent.

A Tuixent (Alt Urgell), hi ha un museu dedicat a les trementinaires (museu@tuixent.ddl.net) i cada any s'hi celebra una festa d'homenatge a aquestes dones, amb tallers d'elaboració de trementina i altres remeis, música popular, balls i fires herbolàries.

Recomanem

VILANOVA I LA GELTRÚ
30 de gener
ACTE DE SUPORT A GAZA

19h. Casal Popular l'Estanquet
Rambla Principal 18

Organitzen:
Palestina Resisteix
i l'Assemblea de Joves de Vilanova i la Geltrú

BALAGUER
31 de gener
TRINXADA 2009
CINQUENA QUADRANGULAR
INTERESTRELLADA

9h. Pavelló Firal

I a la nit:
Concert de la Trinxada
A la Factoria del Ritme
Hi actuaran:
Encefalica FM, Plan B, Frank Sikiatra i
De Rotxe

Organitza:
Col·lectiu A les Trinxeres

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

28 de gener
Xerrada sobre la insubmissió
a les penes multa
20h. Can Vies. C. Jocs Florals.

30 de gener
Commemoració del
Dia de la no violència
18h. Jardins Gandhi
Organitza: Federació Catalana
d'ONG's per la Pau

Cicle de Cinema llibertari
Makhno
20h. Ateneu Rosa de Foc
C. Verntallat 26.

Passi del documental MOVE
20h. Ateneu Llibertari del Casc
Antic. C. Fonollar, 15.
Organitza: Amics i amigues de
MOVE i de Mumia Abu Jamal

Concert LaRumbé
23h. Ateneu de Nou Barris. 4 euros

31 de gener
Inauguració del nou Ateneu
Popular Octubre
18h. Ateneu Popular Octubre.
C. Pallars 230.

Inauguració del Centre Social
Barrikarme
19h. C. Carme 25.

Concert en benefici de l'Ateneu
Llibertari del Besòs
21h. Ateneu Llibertari.
Rambla Prim 76.

Concert per la creació
d'una escola llibertària
21h. Espai Obert
C. Violant d'Hongria 71.
Amb els grups:
La Ruge Band i Luve.tv

Diumenge 1 de febrer
Espectacle Tarara
12h. Ateneu Popular de Nou Barris
3 euros. Companyia Dejavú

CALAFELL

30 de gener
Xerrada sobre els transgènics
en l'alimentació actual
19:30h. Ateneu. C. Monturiol 40.
Organitza: A.J. de Calafell

CELRÀ

30 de gener
2 anys de CUP, debat i festa
20h. Centre Cívic La Fàbrica
Organitza: CUP Celrà

CIUTAT DE MALLORCA

Dijous 29 de gener
Cicle de cinema antiglobalització
20h. CNT. C. Palau Reial 9.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

29 de gener
Kafeta + Cooperativa de Consum
Agroecològic P.A.C.A
19h. CSO La Bankarrota
C. Rubió i Ors 103.

Divendres 30 de gener
Kafeta
19h. CSO La Bankarrota

31 de gener
Jornades de
preinauguració
de La Forsa
10h-22h. CSO La Forsa
Avda. La fama, 41.
Comencem amb una pintada de
mural. Tot seguit, hi haurà un
dinar popular acompanyat de
l'actuació del Pogo del Organillo
a l'hora del cafè.
A les 20h. es farà una xerrada
sobre la revolta grega.

Concert contra
el desallotjament del
CSO La Bankarrota
23h. CSO La Bankarrota
C. Rubió i Ors 103.
Grups: Atrako a mano armada,
El estrangulador,
Habitación 101.

ESPARREGUERA

31 de gener
Concentració i exposició
contra la massacre a Gaza
12h. Plaça de l'ajuntament

GIRONA

29 de gener
Presentació del llibre
El Cas Scala
19:30h. Centre Social La Màquia.
C. Vern 15.

SANT HILARI SACALM

31 de gener
Xerrada sobre la crisi
i el decreixement
19h. Casal Popular El Trabuc

Sortim de casa

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
31 de gener
MANIFESTACIÓ CONTRA LA CRISI

17h. Avinguda Torrent Gornal
(Metro Torrassa L1)
Organitza: CNT

VALÈNCIA

31 de gener
MANIFESTACIÓ
'LA CRISI QUE LA PAGUIN ELS RICS'

18:30h. Plaça Sant Agustí
Organitza:
Plataforma contra la crisi i a favor dels drets socials

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
1 de febrer
REFORESTACIÓ 2009

9h. Sortida del Parc del Mil·leni
Organitza:
Unió Muntanyenca Eramprunyà, Grup Ecologista

TARRAGONA

31 de gener
REPLANTADA DE
PLANTES AUTÒCTONES

9h. Davant del restaurant IOP
Organitza: GATA i Plataforma Salvem la Platja Llarga

El temps que ha fet i que farà

La natura s'ha mostrat tal com és, imprevisible i incontrolable. La ventada que dissabte va escombrar les comarques centrals de Catalunya va fer caure milers d'arbres que havien crescut enmig de cablejats elèctrics i d'urbanitzacions. Això va fer incrementar les destrosses. De la mateixa manera que els rius i les rieres cres-

cuts sempre busquen el camí més ràpid fins el mar, els arbres cauen quan la força del vent no els permet agafar-se prou al terreny. Potser no passava des de feia dos-cents anys, però no fou inèdit, ja que si fos així, avui en dia sobreviurien exemplars de centenars o milers d'anys. Sempre hi ha un cicle de retorn d'aquests fenòmens.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Lahcen Ikassrien EXPRES DE GUANTÁNAMO

“Un senyor de la guerra em va vendre als nord-americans per 75.000 dòlars”

Tres anys i vuit mesos no és una mica més de tres anys i mig quan un està tancat a Guantánamo. Són tres anys i vuit mesos amb els seus dies i les seves nits, sovint confosos ja que els captors mantenen permanentment el llum encès a les cel·les metàl·liques. Aquest és el temps que Lahcen Ikassrien, un marroquí resident a l'Estat espanyol, va sobreviure al camp de concentració nord-americà entre 2002 i 2005. Ikassrien ens explica el brutal trajecte d'anada i tornada a aquell infern.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com va ser la teva detenció? Jo sóc marroquí, però vaig viure a Espanya des de 1987 fins al 2000. Aquell any, me'n vaig anar a viure a Afganistan. Vivia a Kunduz, on vaig obrir tres negocis: una petita botiga, una carnisseria i un taxi. Un dia al migdia van començar a entrar soldats al poble i van capturar a tothom -homes, dones i nens. Ens van pujar a camions i se'ns van emportar. Als homes, ens van separar de les dones i els nens i se'ns van emportar a la presó de Qila-i-Jhangi.

En aquesta presó hi va haver una revolució de presos que l'exèrcit dels EUA va ofegar en sang, no? Eren nord-americans, els que us van detenir?

Eren els seus aliats. Un general local conegut com Rashid Dostum. En aquella presó, les cel·les eren fosses subterrànies. Quan ja portàvem diversos dies allà, un matí els nord-americans van començar a bombardejar la presó i van matar 555 persones. Vam quedar vius prop de 45, ferits de gravetat. Però llavors ens van començar a ruixar i incendiar amb gasolina. Van cremar molts cadàvers i també molts dels que quedàvem vius.

Per què? Els americans no volien que el món sabés per què i com havíem estat capturats. Quan van acabar de cremar-nos perquè no quedés ningú viu, els homes de Dostum ens van començar a tirar aigua per intentar ensorrar la presó. Vam passar nou o deu dies en aquestes condicions, sense aigua ni menjar, ferits de gravetat i acompanyats dels morts i la seva olor. Un dia al matí van entrar a treure'ns. Havien vingut amb un grup de la Creu Roja. Ens van posar en contenidors i ens van portar a la presó de Masar-i-Sharif. Hi havia milers de persones. Allà, el senyor de la guerra Dostum em va vendre per 75.000 dòlars als nord-americans, que em van portar a una presó de Kandahar.

El van acusar d'alguna cosa llavors? Ni llavors ni mai. Com a molts dels que estaven a les presons de Guantánamo, Masar-i-Sharif o Bagram, que

els havien comprat a altres països i els havien portat allà per poder dir que havien estat capturats a l'Afganistan. Havien de poder dir al món que estaven agafant els terroristes que combatien a l'Afganistan.

Com va ser la reclusió a Kandahar?

Allà, van practicar tot tipus de tortura amb nosaltres: amb gossos, amb pals, cremant-nos amb tabac, tirant-nos porqueria per sobre per empitjorar-nos les ferides... Així, després podien certificar que les nostres ferides estaven malament i ens podien amputar les extremitats.

Amputar-vos extremitats?

Sí. A mi em van amenaçar perquè els firmés un paper que els permetés amputar-me una mà i una cama. No vaig firmar perquè un company em va dir que, si ho feia, llavors segur que m'amputarien. Ho havien fet amb molta gent: tenien ferides que es podien curar, però com que havien firmat aquest paper els amputaven igualment. Era una forma de tortura més. Quan ja feia dos mesos que estàvem a Kandahar, ens van portar a Guantánamo.

Les tortures van continuar allà?

Sí, els nord-americans practicaven amb els presos. Era un camp d'entrenament pels americans: cada tres o quatre mesos rotaven els destacaments i cada grup havia de practicar alguna tortura nova.

Tens seqüeles de l'experiència?

Tinc molts problemes. Físics, perquè tinc un braç trencat -que em van cosir d'una manera molt perillosa- i també una cama. Ara no puc treballar ni puc fer res. A més, tinc moltes cremades a les cames i a l'espatlla. També tinc seqüeles psicològiques, sobretot pels atacs amb gossos i pel fet d'haver passat tant de temps sense parlar amb ningú. Vam patir tot tipus de tortures psicològiques.

La setmana passada, Barack Obama va firmar una ordre per tancar les presons il·legals de la CIA. Creus que ho farà?

Si és veritat que Obama vol tancar Guantánamo, el primer que ha de fer és donar seguretat a la gent que encara és allà, determinar quin és el motiu pel qual hi roman i decidir què faran en el futur amb aquesta gent. Allò és un dany a la humanitat. Jo no me'n refio, d'Obama. Els nord-americans són tots assassins, falsos i mentiders. Després de matar dos milions d'iraquians i fer-ne fora set milions més, ara van a l'Afganistan. Tant de bo que es morin els americans abans de matar molta més gent.

No creus que és exagerat acusar tot el poble nord-americà d'aquests crims?

Quan una mare diu al seu fill que vol anar a Guantánamo, a l'Iraq o a l'Afganistan a torturar "que tinguis sort i tornis aviat", on envia el seu fill? Aquell fill se'n va a matar, torturar i robar. Són tots iguals.

A tu també et van interrogar policies espanyols cinc vegades.

Sempre que visitaven Guantánamo, els espanyols venien a fer preguntes que mai no tenien resposta. Quan començaven l'interrogatori, nosaltres els preguntàvem per què venien fins allà per fer-nos aquelles preguntes, quin benefici en treien i quina era la seva feina. Llavors s'enfadaven, els ho deien als nord-americans i aquests ens torturaven més. Al final, els americans em van dir que jo havia estat torturat per les mentides dels espanyols.

Pensaves que sortiries mai d'allà?

No, mai.

Què va ser el primer que vas pensar quan vas sortir?

Jo no sabia que em traurien. Una nit

em van dir que em canviarien de lloc. Em van posar dins un avió, lligat i encaputxat, amb quatre soldats que m'apunten al cap fins que vaig arribar a Espanya. Quan vam arribar a Torrejón vaig veure a la policia espanyola. Em van dir: "Hola, ets a Espanya". Doncs molt bé!

Vas tenir la sensació que era la fi d'un malson?

Sí. Físicament sabia que les coses probablement canviarien. Vaig pensar que, a Espanya, potser em torturarien durant un mes, però després podria continuar vivint com la resta de presos. De Torrejón em van portar a l'Audiència Nacional i, d'allà, a la presó de Soto del Real. Em van tenir empresonat un any i un mes sense judici ni explicacions. Em volien vincular a organitzacions terroristes. Jo tenia proves contràries de quan vaig estar tancat a Masar-i-Sharif gràcies a un registre de la Creu Roja. Em van absoldre.

Ara et vols quedar a viure a l'Estat espanyol?

Ara estic indocumentat perquè els americans es van quedar amb el meu passaport, la meua targeta de resident, la de conduir i 4.000 dòlars. Quan em documentin ja veurem si em deixen viure a Espanya o m'envien a algun altre lloc. He presentat els documents per demanar asil, però encara no en sé el resultat.

Com veus el futur del món després d'aquests anys d'espiral de confrontació?

Pel que jo he après, Europa s'ha de moure perquè els americans no volen ni els musulmans ni els europeus ni els africans. Volen viure sols. Nosaltres, junts, hem d'establir una política per viure plegats i enfrontar aquest enemic que es vol menjar el món. Els americans ho tenen negre amb tot el que han fet.

. LA COLUMNA

Dins la balena

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Quatre encaputxats em van agafar el 13 d'octubre de 2006, una setmana després del delictes que suposadament havia comès, i em van portar a la comissaria de Les Corts on em van despullar i humiliar a tall d'interrogatori, abans d'acusar el detingut -de nom Jonathan Ivorra, Jona- d'organitzar una manifestació parcialment violenta, de ser el responsable de (tots) els danys materials de la dita manifestació i també d'atemptar a l'autoritat (per haver ajudat a posar un matalàs de barricada al seu lloc). Quan, finalment, el Jona vagi a judici, li poden caure uns vuit anys de presó. El temps d'espera ha de ser un calvari, i més encara si l'acusat ja sap una cosa que vaig descobrir fa 22 anys quan em van detenir en el curs d'una petita manifestació londinenca (estava intentant ajudar una alemanya neurastènica a escapar-se de les grapes d'un policia gens tendre). Al judici, dos mesos després, em va sorprendre força que els policies que m'havien detingut van mentir descaradament sobre el que havia fet jo: ni un sol detall corresponia a la realitat. Als altres detinguts els va passar el mateix i després em van explicar que era una pràctica corrent. I així és: els policies (arreu) sovint recorren a les seves

“Em va sorprendre força que els policies que m'havien detingut van mentir descaradament: ni un sol detall corresponia a la realitat”

imaginacions a l'hora de justificar les detencions que fan, en part perquè se n'obliden, dels detalls; en part perquè necessiten conviccions per raons professionals; i en part perquè si es tracta d'un col·lectiu que els molesta especialment, no els importa castigar-ne qualsevol membre que pugui servir d'exemple. El jutge del cas Jona, per tant, faria santament de mirar les declaracions de la policia amb lupa quan comenci el judici, no fos cas que hi descobrís alguna discrepància flagrant. Mentrestant, com que sens dubte hi haurà manifestacions de suport al Jonathan Ivorra, ara i aquí convido el conseller Saura a participar-hi, vestit de negre i amb una pistola de joguina a la mà, perquè vegi com les seves forces d'ordre públic es comporten quan es tracta d'una protesta okupa i no pas d'una manifestació legalitzada per ell mateix.